

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

49. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

4. PROSINCE 2005

Z obsahu:

Velikonoční chvalozpěv
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
16. listopadu 2005
- strana 2 -

Magdaléna Moranová
Učitelka a světička
- strana 4 -

**Svatosti jako
jednoduché nástroje**
Pasáže z „Preventivního
systému u mládeže“
sv. Jana Boska
- strana 6 -

**Lidé nechodí na mši,
aby se pobavili**
Kardinál Arinze hovoří
o poznatcích
z posledního synodu
- strana 7 -

**Dívat se na Krista
Mariinými očima**
- strana 7 -

**Opravdu, skutečně
a podstatně**
Kardinál Avery Dulles TJ
k Eucharistii
- strana 8 -

**Z projevu Svatého otce
k rakouským biskupům**
- strana 12 -

**Garabandal -
pokračování Fatimy**
- strana 13 -

**Výzvy fatimského
poselství (35)**
Četba na pokračování
- strana 14 -

Neposkvrněná (k článku na str. 10)

EDITORIAL

Střední katecheze na téma žalmů zařazených do denní modlitby církve, které zahájil papež Jan Pavel II., se pomalu chýlí ke konci. Daly nám především nahlédnout do hloubky a krásy hymnických skladeb Izraele a do prostředí, ve kterém před tisíci lety vznikaly a sloužily jako projev úcty, chvály, proseb a díky nejvyššímu Bohu. Ale neméně cenné byly také závěry těchto katechezí, které obsahovaly droby ze skvostů dávných církevních Otců a jejich křesťanskou interpretaci starozákonních textů. V době, kdy se tak překotně střídají módy a věci, které byly vyneseny na výsluní lidské přízně, za krátký čas opět ztrácejí svou cenu, můžeme jen žasnout nad tím, jak trvalé jsou hodnoty oněch starozákonních i prvokřesťanských duchovních pokladů. Nejen že můžeme dávným žalmům porozumět a číst je jako literární relikvii, ale mohou se stát naší aktuální a živou modlitbou, ve které se obracíme na Boha živého a věčného.

Často se nám zdá, že to „staré“ už nám nemá co říct, že nás to „neoslovuje“, a zatím to pouze při našem prvním úspěšném pohledu neodpovídá našemu vkusu, protože k hlubšímu pohledu nemáme dost ochoty. Chtěli bychom mít všechno podle svého. Ve skutečnosti je tato naše přelétavost důsledkem naší povrchnosti, ale také povýšenosti, sebestřednosti a netrpělivosti a připravuje nás o nesmírné hodnoty a drahocenné poklady, které tak často necháváme bez povšimnutí ležet ladem. Skutečnost, že k nám mohou promlouvat naprosto srozumitelně i texty staré bezmála tři tisíciletí, by nás měla přivádět k sebekritickému zamyšlení jednak nad naší vlastní malostí, jednak nad nadčasovou hodnotou a platností velkých Božích pravd. Věnujeme mnoho úsilí, abychom všechno kolem sebe přizpůsobili svému vkusu a své náladě, a přehlízíme skuteč-

Pokračování na str. 11

Velikonoční chvalo zpěv

Naše úvaha se vrací k hymnu chval v žalmu 135, který předkládá liturgie nešpor ve dvou podobě jdoucích etapách a sleduje přitom specifickou rozdílnost, jakou skladba nabízí z tématického hlediska. Oslava Božího díla se totiž projevuje ve dvou sférách, ve sféře prostoru a ve sféře času.

Druhé jednání žalmu

V první části (srov. v. 1-9), která byla předmětem naší předchozí meditace, byly na scéně Boží skutky, které se projeví ve stvoření: daly vznik divům vesmíru. V oné části žalmu se tak hlásá víra v Boha stvořitele, jak se zjevuje skrze kosmické stvoření. Nyní naopak nás radostný zpěv Žalmisty, nazývaný také „velký Hallel“, čili nejvyšší chvála, která se vznáší k Hospodinu, uvádí do jiného horizontu, totiž do dějin. Víme, že biblické zjevení opakovaně hlásá, že přítomnost Boha spasitele se zvláštním způsobem projevuje v dějinách spásy (srov. Dt 26,5-9; Iz 24,1-13).

Velký dar exodu

Před prosebníkem tak defilují Hospodinovy osvobozující skutky, které mají své srdce v základní události exodu z Egypta. Na ten se hluboce váže namáhavé putování sinajskou pouští, jehož posledním zastavením je zaslíbená země, božský dar, který Izrael trvale zakouší na všech stránkách Bible.

Slavný přechod přes Rudé moře „rozdělené na dvě části“, jakoby roztržené a opanované jako přemožená obluda (srov. Ž 135,13), dává vznik národu svobodnému a povolnému k poslání a slavnému osudu (srov. v. 14-15; Ex 15,1-21), který bude mít svou křesťanskou interpretaci v plném osvobození od zla díky křestní milosti (srov. 1 Kor 10,1-4). Pak se otevírá pochod pouští. Tam je Hospodin zobrazen jako bojovník, který pokračuje v díle osvobození

započatém v přechodu Rudého moře, staví se na obranu svého lidu a poráží jeho protivníky. Poušť a moře tedy představují průchod zlem a útlakem k přijetí daru svobody a zaslíbené země (srov. Ž 135,16-20).

Dar zaslíbené země

V závěru se žalm zahledí na kraj, který Bible vynáší nadšeným způsobem jako *zemi s potoky plnými vody, s prameny vod pro-*

pastných tůň, vyvěrajícími na pláních i v pohoří, kde roste pšenice i ječmen, vinná réva, fíkoví a granátová jablka, zemi olivového oleje a medu, v níž budeš jíst chléb bez nedostatku, jehož kamení je železo a z jehož hor budeš těžít měď (Dt 8,7-9).

Tato emfatická oslava, která překračuje skutečnost oné země, chce vyzvednout božský dar. Dar, který dovoluje národu, aby byl svobodný, dar, který se rodí – jak ustavičně opakuje antifona, která následuje po každém verši – z Hospodinova hesedu, tj. z jeho *milosrdenství*, z jeho věrnosti k úkolu přijatému ve smlouvě s Izraelem, z jeho lásky, která se nadále projevuje skrze *vzpomínku* (srov. Ž 135,23). V době *ponížení*, tj. za dalších zkoušek a útlaků, Izrael bude vždy objevovat spásnou ruku Boha svobody a lásky. Také v době hladu a bídy vystoupí Hospodin na scénu, aby nabídl celému lidstvu pokrm a potvrdil tak svou stvořitelskou identitu (srov. v. 25).

Dar Kristova vtělení

V žalmu se tedy střetávají dva způsoby jediného Božího zjevení, totiž kosmický (srov. v. 4-9)

a historický (srov. v. 10-25). Hospodin je zajisté transcendentní jako stvořitel a soudce bytí; ale je také nablízku svým tvorům, vstupuje do prostoru a času. Jeho přítomnost mezi námi dokonce dosahuje svého vrcholu v Kristově vtělení.

A právě toto hlásá jasným způsobem křesťanská interpretace žalmu, jak dosvědčují církevní Otcové, kteří vidí vrchol dějin spásy a nejvyšší znamení

milosrdné Otcovy lásky v daru Syna jakožto spasitele a vykupitele lidstva (srov. Jan 3,16).

Tak svatý Cyprián na začátku svého traktátu o dílech lásky a almužny uvažuje s úžasem o Božích dílech, která Bůh uskutečnil v Kristu, svém Synu pro svůj lid, a to se proměnilo dokonce v zanícené uznání jeho milosrdenství. „Milování bratři, velká a četná jsou dobrodíní Boží, která velkodušná a hojná dobrota Boha Otce a Krista uskutečnila a uskuteční pro naši spásu; neboť aby nás zachoval, aby nám dal nový život a aby nás mohl vykoupit, poslal Otec svého Syna; Syn, který byl poslán, chce být nazýván také Syn člověka, aby nám umožnil stát se syny Božími: pokořil se, aby pozvedl lid, který předtím ležel na zemi, byl zraněn, aby vyléčil naše rány, stal se otrokem, aby přivedl ke svobodě nás, kteří jsme byli otroky. Přijal smrt, aby mohl smrtelníkům nabídnout nesmrtelnost. Toto jsou četné a velké dary Božího milosrdenství.“ (1: Trattati: Collana di Testi patristici CLXXV, Řím 2004, s. 108).

*Bollettino Vaticano 16. 11. 2005
Mezititulky redakce Světla*

Hlas Páně

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Urovnejte Pánu cestu.

V této době přípravy na Pánův příchod se musí nejdříve setkat s tím, kterého posílá před sebou, aby mu uchystal cestu. Jeho předchůdce vystupuje, aby otevřel tvé oči a uši a ukázal ti jasně, co je pro Spasitele na cestě do tvého srdce neschůdné a proč je tak špatně přístupné. Useber se před setkáním s ním a pros Ducha Božího, abys jeho slova mohl přijímat s pokornou úctou, jako by to byl sám Pán.

Čekáme novou zemi, kde by měla svůj domov spravedlnost. Naše čekání však nemůže být pouhou pasivitou. Pán není ve svém příchodu zdlouhavý, ale otálí spíše ze shovívavosti. Vyčkává, aby všem dal ještě příležitost činit pokání a vyhnout se zkáze. Jeho příchod můžeme uspišit *svatým a zbožným životem*.

Připoj se proto k těm, kteří opustili své obvyklé pohodlí a vydali se nepohodlnými cestami do samoty, kde Jan hlásá pokání. Tento poslední z proroků je pro tebe také příkladem k následování. Hospodin ho povolal a on bezvýhradně uposlechl a důsledně naplňuje svěřené poslání. Vede strohý a přísný život, jeho kázeň jde za rámeček běžných obyčejů a příkázání. Právě tím však přesvědčuje všechny, že to, co hlásá, především sám důsledně naplňuje. Mírou své sebekázně a stupněm odříkání jako by chtěl navíc nahrazovat to, co schází pohodlným a váhavým, kteří se k takové změně váhají odhodlat.

Svým příkladem přitahuje Jan lid z daleka široka. Ukazuje ti, jak účinně působí důslednost a opravdovost upřímné služby Bohu a bližním. Stal se vyhledávaným nikoliv proto, že by se snažil zalíbit a zalichotit svému okolí. To, co přitahuje a imponuje, je právě jeho nekompromisní odlišnost. Ačkoliv se jinak obléká, jinak stravuje, jinak bydlí a nedává najevo nic, čím by se lidem podbízel, dosahuje toho, že zástupy nejen přicházejí, ale také do důsledků přijímají jeho náročné požadavky: **činite pokání a změňte svůj život**. Jan nespolehá na lidskou přízeň, ale opírá se o vnitřní sílu důsledným naplňováním poslání, které mu Bůh věřil.

Čím výraznější je jednoznačný úspěch Janova působení, tím více se kazatel snaží

odvést pozornost od své osoby. Nic nepřičítá sám sobě, ale důsledně odkazuje zástupy na Toho, kterému připravuje cestu: *Za mnou přichází silnější, než jsem já, a já nejsem hoden zavázat mu střevíce*. Velikost, kterou získává v očích lidí, používá jen k tomu, aby poukázal na mnohem větší velikost Ježíše Krista. To je základní předpoklad skutečně úspěšného působení. Každý apoštol je užitečný potud, pokud je si vědom, že je jen předchůdcem, který má připravit cestu Tomu, *který je silnější*. Apoštol nesmí hledat přízeň pro sebe ani sám sebe prosazovat, nýbrž s vědomím vlastní nehodnosti, nedostatečnosti a nemohoucnosti dělat všemožně místo Ježíši Kristu. To, co svým apoštolátem může způsobit, je jen symbolem toho, co ve skutečnosti působí sám Duch Svatý.

Vlastní účinek Janova působení se však projevuje nikoliv v přílivu zvědavců, ale v tom, že stržení jeho vnitřní opravdovosti a důslednosti ani oni nezůstávají u povrchu a formálnosti, ale *sestupují do řeky ke křtu a vyznávají své hříchy*. Dokud měli ve svých hříších zalíbení a byli s nimi svázáni, nechávali si je pro sebe. Janovy plamenné výzvy a příklad jeho kajicnosti a bezúhonnosti je přivedl k tomu, že se chtějí se svými hříchy rozejít, a proto je veřejně vyznávají. K něčemu takovému se člověk odhodlá, když poznává, jak zhoubný a zavrženíhodný je hřích. Bez takového přiznání a vyznání se nemůžeš od spáchaných hříchů náležitě distancovat a odloučit. Takové upřímné vyznání potřebuješ tedy především sám pro sebe. Děkuji proto v této chvíli milosrdnému nejvyšší moudrému Spasiteli, že ti připravil a nabídl místo, kde se můžeš bezpečně a účinně vyznat ze svých vin, a pros zde u Jordánu, aby ses naučil správnému postoji k svátosti pokání. Zpytuješ své svědomí nikoliv jen proto, abys měl ve zpovědi co říct, nýbrž aby sis jasně ozřejmil a uvědomil, jak ošklivý a Bohu nepřátelský je každíčký hřích. Za zpovědníkem tě musí přivádět přesvědčení o závažnosti vin a hluboká a upřímná potřeba zcela se od nich odloučit vyznáním a upřímnou lítostí. Jmenovitě přiznání všech vin je návratem k pravdě a branou ke smíření a nápravě.

Blahopřej všem, kteří sestupují do očistné řeky, aby odsud odešli s milostí a mírem v srdci, protože poslechli Pánovo volání. Na působení proroka od Jordánu poznáváš, jak velkým darem pro svět jsou osobnosti, které se zcela zasvětily službě Bohu a celým svým

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 40,1-5.9-11

Těšte, těšte můj národ – praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma, volejte k němu, neboť je skončena jeho robota, odčiněna jeho vina, vzal totiž z Hospodinovy ruky dvojnásob za své hříchy. Hlas volá: „Na stepi připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovnejte stezku našemu Bohu! Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je kopcovitě, ať je nížinou, co je hrbolaté, ať je rovinou! Zjeví se Hospodinova velebnost; každé tělo uzří jeho spásu. Hospodinova ústa to řekla.“ Vystup na vysokou horu, Sióne, který hlásáš radostnou zvěst, mocně pozdvihni svůj hlas, Jeruzaléme, který hlásáš radostnou zvěst! Neboj se, nahlas řekni judským městům: „Hle, váš Bůh! Hle, Pán, Hospodin, přichází v síle, jeho rámě mu dává vládu. Hle, u sebe má svou mzdu, před sebou má svůj zisk. Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem je shromažďuje, ve svém klínu beránky nese, ovce s mláďaty pomalu vede.“

2. čtení – 2 Petr 3,8-14

Jednu věc, milovaní, nesmíte přehlédnout: že je u Pána jeden den jako tisíc roků a tisíc roků jako jeden den. Ne že by Pán otálel splnit to, co slíbil, jak ho někteří lidé obviňují z otálení, ale je k vám shovívavý, protože nechce, aby někdo zahynul, naopak chce, aby se všichni dali na pokání. Ten den Páně však přijde jako zloděj a tehdy nebesa náhle s rachotem pominou, živly se stráví žarem a země i všecko na ní bude souzeno. A tak všechno vezme za své. Jak vám proto musí ležet na srdci, abyste žili svatě a zbožně, a tak očekávali a urychlovali příchod tohoto Božího dne, kdy se nebesa stráví v ohni a živly rozplynou v žáru. Ale my čekáme – jak on to slíbil – nová nebesa a novou zemi, kde bude mít svůj domov spravedlnost. Když tedy na to musíte čekat, milovaní, horlivě se snažte, abyste byli před ním bez poskvrny a bez úhony v pokoji.

Pokračování na str. 15

životem vyzývají k pokání. Prorok není jen postava z minulosti. Bůh nám je posílá v každé době, *protože je k nám shovívavý a nechce, aby někdo přišel do zkázy*. Opravdovým rozlišovacím znamením opravdového proroka je skutečnost, že jeho výzvy a příklad přivádí mnohé k pokání a obrácení.

Pros vytrvale Pána, aby nám nepřestal posílat své proroky a abychom se naučili naslouchat hlasu těch, které i **nyňi posílá před svou tvář, aby mu připravili cestu**. Kéž bychom jim uvěřili, protože **Pán je blízko!**

Bratr Amadeus

Magdaléna Moranová

15. listopadu 1847 – 26. března 1908

V bohaté rodině Moranových bylo mnoho finančních prostředků. Obchodovali s textilem, zásobovali dokonce savojský knížecí dvůr. Panovalo zde však také mnoho předsudků. Např.: Šlechta je šlechta, plebejci jsou plebejci. Šlechtic – to znamená něco, plebejec není ničím. Šlechtic, který uzavře sňatek s neurozenou, přestává být šlechticem.

Když se 35letý František Morano oženil s chudou Kateřinou Pangellovou z Buttigliere d'Asti, otec mu oznámil, že dnem sňatku ztrácí nárok na dědictví. Jeho láska ke Kateřině však již dříve počítala s tímto bolestným důsledkem. V následujících letech byl v Buttigliere a později v Chieri znám jako obchodník s různým zbožím, později se starym železem.

V této chudobné, ale spořádané křesťanské rodině se jako šesté dítě narodila 15. listopadu 1847 dcera Magdaléna. Pak ještě přibýly další dvě děti, ale pět z nich zemřelo.

V roce 1948 vypukla v Itálii válka o nezávislost. František Morano narukoval dobrovolně nejen jako vlastenec, ale také z finančních důvodů, protože tím zabezpečil rodině finanční jistotu. Odsloužil šest let vojenské služby a vrátil se roku 1854 s podlomeným zdravím. Rok nato zemřel na zápal plic.

Jestliže už předtím žili v chudobě, nyní nastala bída. Zemřela nejstarší 18letá dcera, a když 8letá Magdaléna viděla maminku, jak pláče, řekla: „Maminko, neplač, já ti budu pomáhat.“

Přerušila základní školu, sedla si ke stavu, kde dříve sedávala Františka, a vyráběla metry stuh, které matka chodila do okolí prodávat.

15letá učitelka

To, že osmileté dítě pracovalo, bylo v tehdejší době běžné. Ale Don František Pangela, matčin bratranec, jednoho dne konstatoval, že Magdaléna chřadne. Ztrácela i chuť k práci. Strýc diskretně, ale účinně zasáhl. Zaplatil

Magdaléně knihy a sešity a muse-la se vrátit do školy.

Když jí bylo 10, odehrály se v jejím životě tři významné události. Přistoupila k prvnímu svatému přijímání, zemřel její 7letý bratr Josef a začala „učit“ ve škole učitelky Rózy Girolové. Róza byla velmi spokojená s touto svou bystrou, živou a podnikavou, a když bylo třeba, i vážnou žačkou. Ve své jednotřídce jí svěřila ty nejmenší žáčky, aby je sledovala při úlohách a při hrách. Magdaléna dokázala snadno vzbudit zájem dětí, které si jí oblíbily a měly k ni bezmeznou důvěru. Magdaléna byla šťastná a myslila si: „Bylo by to pěkné stát se učitelkou.“

Magdaléna Moranová

Tento sen se jí uskutečnil po několika letech. V Buttigliere otevřel tamní farář Don Vaccarino mateřskou školku. Magdaléně nebylo ještě 15 a už ji přijali za učitelku. Současně se připravovala ke zkouškám, aby získala potřebný titul. Její usměvavá a dobrotivá tvář, její bystrost působily jako magnet a děti ji začaly zbožňovat. Do rodiny Moranových konečně vstoupil skromný, ale trvalý příjem.

V roce 1864 získala Magdaléna diplom druhého stupně a mohla vyučovat na prvním a druhém stupni základní ško-

ly. Po dalších dvou letech získala diplom prvního stupně a obec Montaldo jí nabídla lepší místo a solidnější plat. To by se však musela ubytovat v obci vzdálené dvanáct kilometrů. Radila se s matkou a s nejstarším bratrem Petrem. S bolestí v srdci souhlasili. Také její malí žáčkové se s ní loučili s pláčem.

Žít jen pro děti

V Montaldu poprvé získala zvláštní zkušenost. Pociťovala, že lidé ji odmítají. Asi proto, že jí děti měly raději než místní učitelku a klevetnice jsou nemilosrdné. Našla však východisko, které používala po celý život. Úplně se věnovala dětem a ostatní ignorovala. Děti neměly o klevetách tušení a cítily, že je má ráda. Byla dobrá, pozorná a laskavá vůči všem. Její bystrost a veselost velice působila a děti si jí hned oblíbily. A tak tomu bylo se všemi dětmi, se kterými se v životě setkala. Za nimi pak přišly i maminky, rodiny a obec a po celých dvanáct let si jí všichni vážili jako „slečny učitelky“.

Magdaléna nebyla žádná krašavice. Byla vysoká, ale sympatická, dobrotivá a laskavá. Děti jí na ulici běžely vstříc, s naprostou důvěrou se jí svěřovaly se svými bolestmi a vyhledávaly ji i v kostele, protože věděly, že nejspíše tam ji najdou. Nejdříve si klekly vedle ní, pozdravily Pána Ježíše a pak jí šeptaly své dětské tužby.

Mladá učitelka vedla uvědomělý duchovní život, který byl založen na každodenním styku s Bohem. Přistupovala k svatému přijímání a každý den konala pobožnost křížové cesty. Farské komunitě posloužila výukou katechismu a věnovala se náboženským sdružením. Praktikovala osobní chudobu, aby mohla i hmotně pomáhat chudým a nemocným. Místního kněze Dona Trinceriho požádala, aby byl jejím duchovním vůdcem. Jednou se ho zeptala, zda je pro ni vhodné číst romány, které teh-

Magdaléna Moranová, vychovatelka a učitelka

ODMÍTNUTÍ KNIH HARRY POTTER

Bratrstvo sv. Petra se distancuje od knihy svého člena P. Waltera Zimmera, který chválí sérii Harry Potter. Vrchní představený bratrstva v německé oblasti P. Alex Maußen prohlásil, že P. Zimmer vydal svou knihu bez vědomí a bez souhlasu představených. To, co v knize říká, je jeho soukromý názor a bratrstvo se s ním neztotožňuje, protože takový pozitivní postoj k svazkům Harry Potter je pro ně nepřijatelný. Bratrstvo zastává názor, že tyto knihy propagují krajně nebezpečné tendence, tak jak to vyjádřil někdejší prefekt Kongregace pro nauku víry a nynější papež Benedikt XVI.

Kath-net

dy kolovaly mezi „vzdělanými“ slečnami. Don Trincheri věděl, že učitelka musí kráčet s dobou, ale také si byl vědom, že je velmi vyrovnaná a zná způsob, jak se postavit realitě tváří v tvář, aniž by si to musela komplikovat fantaziemi. Odpověděl jí tedy:

„Podle mého názoru byste udělala lépe, kdybyste je nečetla.“

Domek a povolání

V roce 1877 odevzdala Magdaléna své matce dar, který jí už dávno chtěla věnovat: domek s ovocnou zahradou, vinnicí a kouskem pole. Podařilo se jí to díky úsporám za dvanáct let učitelské práce. A konečně našla i odvahu prozradit jí svou touhu, kterou nosila již několik let ve svém srdci: touhu stát se řeholní sestrou. Za dar jí matka radostně objímala, ale když uslyšela o jejím rozhodnutí, rozplakala se. Dala jí své požehnání, ale její srdce krvácelo.

Dcery křesťanské lásky i dominikánky ji zdvořile odmítly. Podle pravidel nemohly přijmout kandidátku, která už dovršila 30 let. V roce 1878, když byla v Turíně, zašla za Donem Boskem. Po několika slovech světec pochopil, jak výjimečnou ženu má před sebou, a Panna Maria Pomocnice právě ji přivádí do jeho mladé řeholní rodiny dcer Panny Marie Pomocnice. Ani se neptal na věk a s radostí ji přijal. Magdaléna se vrátila domů s velkou radostí a Lucií, první přítelkyni, kterou potkala, řekla: „Půjdu k salesiánkám. Budu patřit k řeholnicím Dona Boska. Nejsi ráda?“

Lucie nevěděla, zda má být ráda. A jistě se z toho neradovali obyvatelé Montalda. Pan farář se svou obvyklou upřímností prohlásil:

„Kdyby nám vzali kaplana, utrpěli bychom menší škodu.“

Magdaléna přišla do Mornese jako 31letá a měla před sebou ještě 30 let života. Nabídla tedy polovinu svého života. Využila toho naplno, jako když vylišu-

jeme střepec hroznů do poslední kapky.

K sestřím v Mornese nastoupila 15. srpna 1878. Duchovní cvičení kázal Don Bosco a prvním dcerám Panny Marie Pomocnice řekl:

„Je vás málo, ale to se změní. Budete mít tolik chovaneček, že nebudete vědět, kam je umístit.“

Matka Mazzarellová si jí od počátku velice vážila a bylo tomu tak až do konce. Magdaléna však zažila velké překvapení. Zjistila, že salesiánský výchovný systém používala již šestnáct let.

„Zpívejme, sestro Moranová, zpívejme!“

Dvacet dní po vstupu, ještě dříve, než se mluvilo o noviciátu, ji požádali, aby pokračovala ve vyučování. Učila v Nizze Monferrato, kam byl ve školním roce 1878/79 přemístěn mateřinec. Žačky měla pokojné, pilně se učily a zbožňovaly ji. Cítily se u ní jako doma.

Vyučovala i v době noviciátu, ale soustředila se na smysl, který chtěla dát navždy svému životu. Do svého deníku si poznamenala: „Hledej pravý pokoj nikoliv zde na zemi, ale v nebi, nikoliv ve stvoření, ale v Bohu. Všechno pomine, čeká nás nebe.“ A hned to konkrétně vyjádřila jako člověk, který nikdy nedovolil, aby se jeho života zmocnila fantazie románů: „Je to těžké pustit se do nějaké práce, být poslušná, vyhovět někomu? Mysli na to, kdo tě posílá. Mysli na to, kdo tě čeká.“

Dne 4. září 1879 složila časné sliby a 2. září 1880 sliby věčné.

Matka Mazzarellová, která prožívala již poslední rok své-

ho života, ji zařadila do domácí rady. Konkrétní spiritualita sestry Magdalény spojená s bystrým rozumem pomáhala budovat strukturu výchovných tradic, které zanesly sestry Panny Marie Pomocnice do celého světa. V noci 14. května 1881 matka Mazzarellová v horečce umírala. Najednou řekla sestře Magdaléně:

„Zpívejme, sestro Moranová, zpívejme!“

5. září 1881 poslali sestru Moranovou, aby otevřela třetí dílo dcer Panny Marie Pomocnice na Sicílii v Trecastagni mezi Etnou a mořem. Nejvíce jí stálo rozloučení se sestrou Kateřinou. Obě byly zvyklé denně se spolu modlit křížovou cestu. Vlakem odjela do Říma a pak lodí 18 hodin po moři. Provázely ji dvě spolusestry a jedna novička.

Šestileté děvčátko a mnoho jiných

První sicilské děvčátko, které sestra Moranová potkala na Sicílii, byla šestiletá Josefa Messinová. Lidé nebyli „cizími“ sestrami nadšeni. Je třeba si uvědomit, že v té době pokládali na Sicílii Piemontány za cizince. Jednotná Itálie trvala teprve jedenáct let. Sestra Moranová se usmívala. Před patnácti lety se jí totéž stalo v Montaldu, použila tedy podobnou taktiku: věnovala se dívkám a žila jen pro ně spolu se sestrami. Po dvou letech mohla napsat: „Vedle oratoře pro internátní dívky jsme otevřely oratoř pro externí, bohaté i chudé. V neděli je učíme v naší kapli katechismus. Přicházejí tak poctivě a s takovou horlivostí, že je to až dojem-

né. Přicházejí i dospělí. Pokládají nás za nadpřirozené bytosti a poslouchají přímo s duchovním hladem.“ Za rok představovalo dílo salesiánek sváteční oratoř, internát, školu a obecnou školu.

Čtyři roky se sestra Moranová bezvýhradně rozdávala. Byla ředitelkou, magistrou novicек, učitelkou, katechetkou, pomocnicí v sakristii, vrátnou, prادلnou, pomáhala v kuchyni a v pekárně. Občas otevřela poznámky, které si přinesla z Nizzy Monferrato, a četla si slova, která jí matka Mazzarellová řekla v prvních dnech v Mornese: „Milujme Pána Ježíše, sestro Magdaléno, milujme ho! Pracujme pro něho bez ohledu na sebe. Odvahu! Tady pláceme, ale v nebi se budeme smát!“

Jednou v týdnu si salesiánky vyhradily jednu hodinu pro sebe, aby se vnitřně obnovily. Zavřely se v sakristii, i když byla maličká, a sestra Moranová vyprávěla o Donu Boskovi, o Mornese, o salesiánském světě, o tom, jak pracovat s dívkami. Šlo spíše o jednoduché rozhovory než o přednášky, které předepisovala pravidla. Sestry doslova nasávaly jednoduchou a hlubokou moudrost sestry Moranové a cítily, že se obnovily.

Výsledky díla v Trecastagni byly velkolepé. Biskupové se navzájem předbílali, aby mohli dostat do své diecéze dcer Panny Marie Pomocnice. Naděje rostla, protože na dveře začala klepat nová povolání. Mnoho dobrých dívek, které viděly sestru Magdalénu a její spolusestry, chtělo žít jako ony.

Odchod ze Sicílie a v zápětí návrat

Po čtyřech letech „sicilských zázraků“ povolali sestru Magdalénu do Turína. Dcery Panny Marie Pomocnice se množily jako chleby a ryby, o kterých hovoří evangelium, proto přišla na přetřes decentralizace. Jejich dům v Turíně se stal sídlem provincie a sestra Magdaléna

provinciálkou. Ale velmi rychle došlo k dalším změnám. Sestra Picconová, která ji vystřídala na Sicílii, náhle podlehla namáhavé práci a ostatní ředitelky sicilských ústavů byly u konce sil, a tak sestru Moranovou znovu poslali na Sicílii, tentokrát s úkolem navíc. Měla být ředitelkou v Trecastagni odpovědnou za všechna díla na Sicílii, a především za nová, která se měla otevírat.

Byla to obrovská práce, která ji stravovala posledních 18 let jejího energického a jakoby nevyčerpatelného života. Sestra Moranová vstávala každý den ráno první a dříve, než spolesestry přišly do kostela, vykonala svou pobožnost křížové cesty. Potom se s nimi modlila společně modlitby. Hned nato se věnovala nepřetržité metodické práci, která by umožnila několik lidí. Aby se nepoddala, poznamenala si: „Před Božím

soudem se budeme odpovídat z dobra, které jsme nevykonali, ale mohli vykonat.“

Před koncem roku 1900 se po měsících namáhavého cestování zhroutila. Už dříve trpěla kolikou a nepříjemnými poruchami trávení. Profesor Clementi z Katánie po důkladném vyšetření prohlásil, že její střevu napadlo osm nezhoubných nádorů, a tak se schopnost přijímat potravu snížila o devět desetín, což způsobovalo silné bolesti. Chirurgie tehdy ještě nedokázala v takovém případě pomoci. Profesor se v nepřítomnosti sestry Moranové zeptal její průvodkyně sestry Genty:

„Je netrpělivá? Výbušná?“

Sestra Genta zůstala překvapená.

„Je to ta nejlaskavější osoba, jakou znám.“

„Divné,“ poznamenal profesor. „S chorobou v tak pokročilém stadiu by si měla zou-

fat, mohla by se dokonce zbláznit.“

Sestra Moranová však byla veselá jako obvykle, hrávala si dokonce s děvčaty na dvoře.

Zdálo se, že jí její zdravotní stav v roce 1900 pošle na onen svět, trpěla totiž vysokými horečkami a krutými bolestmi. Bezradným sestrám říkala:

„Pán Ježíš trpěl více než já.“

Nebyla ještě antibiotika, ale byla k dispozici modlitba prostých duší, která dosáhne u Boha všeho. V polovině listopadu sestra Magdaléna překonala krizi, mohla vstát a žertovat, že plevel nezahyne.

V následujících letech jí sice bolesti stále provázely, ale úsměv jí nechyběl. Prohlubovala svůj důvěrný vztah k Ježíši, se kterým trávila hodiny, když pro bolest nemohla spát. Jedné sestře, která také trpěla, napsala: „Pokus se modlit a prosit o milost, abys

mohla den co den nést kříž. Přijímej ho z rukou Ježíšových a nikoliv z rukou lidí. Uvidíš, že se budeš cítit lépe.“ A dodala: „Plakat u Ježíše je dobré. A potom je třeba vstát a trochu vesele trpět pro Pána Ježíše.“ To je v podstatě duchovní fotografie jejího života.

V březnu 1908 se krutá nemoc vrátila a sestry viděly sestru Moranovou bledou a zdrcenou horečkou. V noci 24. března je lékař pokáral:

„Proč mě voláte k mrtvé? Je to akutní zánět slepého střeva. Není žádné pomoci.“

Bolesti byly hrozné a tisících prostředků málo. V posledních chvílích šeptala:

„Ježíši, neopouštěj mne! Všechno tak, jak ty chceš!“

Zemřela ráno 26. března. Bylo to ráno plné světla.

*Teresio Bosco: Svätci salesiánskej rodiny
Překlad -lš-*

Svátosti jako jednoduché nástroje

Pasáže z „Preventivního systému u mládeže“ sv. Jana Boska

Krása katolického náboženství

„Častá svatá zpověď, časté svaté přijímání a denní účast na mši svaté jsou nosnými pilíři výchovy, která nechce používat hrozby a hůl. Mladí lidé nesmí být k přijímání svátostí přinuceni, ale je třeba je k tomu vybízet a nabídnout jim také vhodnou příležitost. Při exerciciích, novénách, kázáních a výuce náboženství je třeba zdůraznit krásu a svatost naší víry, která nabízí pro lidskou společnost a pro pokoj srdce i zdraví duše jednotlivých lidí jednoduché prostředky, jakými jsou svátosti. Tím způsobem získávají mladí lidé radost z náboženských úkonů a účastní se jich rádi a bez donucení.“

Jeden příklad

Ministr anglické královny navštívil ústav Dona Boska v Turíně a byl uveden do velkého sálu,

kde sedělo nad knihami asi 150 chlapců. Velice se podíval nad tím, že tito mladíci seděli ukázněně, tiše, a to zcela bez dozoru. Jeho úžas byl ještě větší, když se dověděl, že po celý školní rok nejsou žádné důvody ke stížnostem a není nutno nikoho potrestat.

„Jak je možné dosáhnout takové kázně a klidu?“ dotazoval se. „Prozraďte mi to a ty,“ obrátil se na sekretáře, „všechno zapiš, co řekne!“

„Milý pane, prostředek, který zde používáme, není pro Vás k dispozici.“

„Proč?“

„Protože se jedná o tajemství, které je známé jen katolíkům.“

„Jaké?“

„Častá svatá zpověď a přijímání a pozorně sledovaná každodenní mše svatá.“

„Máte pravdu, tyto účinné výchovné prostředky nám chy-

bí. Není možné je nahradit jinými?“

„Kdo nesáhá k těmto prostředkům, tomu zbudou jen hrozby a hůl.“

„Máte pravdu, buďto náboženství nebo hůl. Budu o tom referovat v Londýně.“

Několik srdečných slov

„Ředitel nebo někdo na jeho místě má po večerní modlitbě, dříve než jdou mladí lidé spát, pronést ke všem několik srdeč-

ný slov a dát jim přitom doporučení a rady pro jejich chování. Tyto připomínky se mají pokud možno vázat na to, co se stalo ten den v domě nebo mimo

něho. Tato promluva však nesmí trvat déle než dvě nebo tři minuty. To je klíč k mravnému chování, dobrému chodu a úspěchu ve výchově.“

Absolutně odmítnout...

„Představu některých lidí, že první svaté přijímání se má odložit na pokročilejší věk, je třeba absolutně zamítnout, protože to už ďábel má srdce v držení k velké škodě nevinnosti. V prvotní církvi dávali posvěcené hostie, které zbyly při svatém přijímání, malým dětem. Můžeme se z toho poučit, že církve si velice přeje, aby byly děti přiváděny k svatému přijímání. Jakmile dítě rozlišuje mezi každodenním a eucharistickým chlebem a projeví dostatečnou připravenost, není třeba se dívat na věk a dovolit nebeskému Králi, aby panoval v tomto pozeňhaném, srdci.“

*Z knihy Jan Bosco:
Preventivní systém ve výchově mládeže. Turín 1877*

Překlad -lš-

Lidé nechodí na mši, aby se pobavili

Prefekt Kongregace pro bohoslužbu kardinál Arinze poskytl interview časopisu „Inside the Vatican“, ve kterém hovoří o poznatcích z posledního synodu.

Lidé nepřicházejí na mši svatou, aby se pobavili, ale aby se klaněli Bohu, děkovali mu a prosili o odpuštění svých hříchů a o jiné věci, které potřebují. Proto chodí na mši. Když chtějí zábavu, vědí, že musí jít jinam.

„Zábava je něco zcela jiného. Na to máme farní sál nebo divadlo.“ Zvláště pokud jde o chrámovou hudbu, nesmíme ztrácet ze zřetele její cíl, a tím je modlitba a posílení víry. „Místní církve si musí být vědomy toho, že chrámový zpěv není totéž co hudba v baru nebo v mládežnickém klubu,“ řekl prefekt. Gregoriánský chorál musí v chrámě zůstat. Jestliže se v některé diecézi vůbec nepoužívá gregoriánský chorál, stala se někde velká chyba.

To neznamená, že se musí používat jen gregorianika. Je zde místo i pro jinou hudbu, ale ta musí respektovat řeč a kulturu lidí. Ideálem je, existuje-li liturgická komise, která posuzuje vhodnost hudby a textů. Poslední rozhodnutí přísluší biskupovi.

Kéž by lidé zůstávali věrni tomu, co vyplývá z naší víry, a ne tomu, co bylo vytvořeno lidmi, kteří rádi dělají zákony pro jiné. Lex orandi – lex credendi. Je to naše víra, co vede náš život modlitby, a když poklekáme před svatostánkem, děláme to, protože věříme, že zde je přítomen Ježíš Kristus.

Lidé při slavení liturgie si musí být vědomi, že je to veřejná modlitba Církve. Není to vlastnictví jednotlivce. Jednotlivci musí usilovat o to, aby liturgii slavili tak, jak to chce Církev. Když věřící řeknou: „Náš farář dělal poslední neděli věci, které nejsou v žádné známé liturgic-

ké knize,“ pak se jedná o velmi vážnou věc.

Podle kardinála Arinze je synodálním otcům jasné, že mnoho katolíků nemá správnou víru v reálnou přítomnost v Nejsvětější Svatosti. Problém je tak vážný, že bylo navrženo, aby to bylo obsahem homilií. Protože pro mnoho katolíků je nedělní bohoslužba jedinou náboženskou výukou, jakou během týdne dostanou, navrhl otcové, aby čtyři základní okruhy katolické víry byly vyloženy věřícím ve čtyřletém cyklu. Tyto čtyři okruhy jsou: víra, svátosti, morálka, modlitba. Mnoho katolíků neví o těchto věcech v podstatě nic. To je skutečnost, kterou nikdo nemůže popřít.

Pro kněze, který slouží mši čelem k lidu, vzniklo pokušení stát se showmanem. Když nemá dostatek kázně, brzy se stane hercem. On sám to nemusí pozorovat, ale začne sám sebe projektovat místo Krista. Pouze ti, kteří čtou první a druhé čtení, mohou použít nějakou malou taktiku, aby upoutali pozornost roztržitých lidí. Někteří lidé si myslí, že to nejdůležitější z 2. vatikánského koncilu je dělat něco nového. Jsou farnosti, kde určité skupiny rozhodují každý týden, jak se bude slavit liturgie, jako by liturgie byla něco, co my navrhujeme, a nikoliv něco, co přijímáme. Vznikla zcela falešná představa, že každý týden musí být něco nového. Někteří lidé mluví o 2. vatikánském koncilu, ale myslí tím svoje vlastní nápady. Musíme dávat pozor na lidi, kteří chtějí prosazovat své vlastní věci, a mluví přitom o „duchu koncilu“.

Dívat se na Krista Mariinými očima

Mše svatá není zábava, nýbrž „sebeodevzdání“ do Boží vůle, jak to ukázala Maria svým Fiat – řekl biskup Gerhard Ludwig Müller.

Rok Eucharistie měl být pozvánkou, abychom se na Krista dívali Mariinými očima. Řekl to biskup G. L. Müller na generálním shromáždění Institutum Marianum v Řeznu. Vycházel přitom z dojmů, které nabyt na eucharistickém kongresu v Guadalajara. Poukázal na to, že nyní vzhází v Mexiku to semeno, které zavláží krev mučedníků.

Účastníky eucharistických a mariánských průvodů byli převážně mladí lidé. Miliony lidí se shromáždily tam, kde byl nesen milostný obraz Panny Marie.

Poselství křesťanství se prosadilo v Mexiku teprve poté, co se Panna Maria zjevila blahoslavenému Juanu Diegovi. Matka Boží odkázala lidi na Boží milosrdenství, protože aztécké náboženství jim představovalo jen boha hrůzy a strachu. Mexiko děkuje Matce Boží za své obrácení a na to mexický lid dodnes nezapomněl.

Zabývat se Pannou Marií není v teologii jedno téma mezi ostatními, protože právě v něm je možno poznat, o co křesťanské víře v podstatě jde. Také při opravdovém porozumění Eucharistii jsme odkázáni na doprovod Panny Marie, která nám zdůrazňuje lásku ke Kristu.

Nestačí vzít víru k Eucharistii prostě na vědomí, z ní musí vyrůstat stále hlubší láska ke

Kristu. Dívat se v Eucharistii Mariinými očima na Krista znamená sjednotit se s Božím tajemstvím. Eucharistie je viditelné znamení Božího vtělení skrze tajemné Kristovo tělo.

Proto existuje hluboká analogie mezi Mariiným Fiat a Amen, které věřící vyslovují při svatém přijímání. Proměnění chleba a vína se uskutečňuje skrze Ducha Svatého podobně, jako se to stalo v Mariině lůně při vtělení skrze Ducha Svatého. Mariino tělo bylo prvním svatostánkem, v ní si vtělením svého Syna zbudoval Bůh svůj stánek. Maria je také spojena s ústředním tajemstvím Eucharistie, s obětí Božího Syna na kříži, pod kterým stála jako Matka. Stejně tak čekala uprostřed apoštolů na seslání Ducha Svatého o Letnicích a prosila o Božího Ducha.

V „Ite missa est“ při mši svaté je nám spolu s pozdravem pokoje předáváno posláni předat tento pokoj světu. Přijali jsme pokoj v Eucharistii a musíme být proto služebníky pokoje skrze Eucharistii. Maria jako „eucharistická žena“ nám může pomoci, abychom hlouběji chápali tajemství Eucharistie. Mše svatá není pobavení, nýbrž „sebeodevzdání“ do Boží vůle, tak jak to Maria udělala svým Fiat. Jen tak může dojít k obnově Církve skrze tajemství Eucharistie.

-sks-

PRVNÍ MARIÁNSKÉ POUTNÍ MÍSTO V INDONÉSI

Na ostrově Bali, který je rájem pro dovolenou, vzniklo mariánské poutní místo Sanih Water. Po osm let trvající výstavbě byla otevřena nová poutní svatyně za účasti 1 500 katolíků. Slavnosti se účastnili i hinduisté. Poutní místo bylo připraveno již v roce 1997, ale čekalo se, jak bude místní obyvatelstvo na tuto novou skutečnost reagovat. Katolíci tvoří na ostrově 16 % obyvatelstva, 80 % tvoří muslimové, 2 % jsou hinduisté. 1 % patří ke kmenovým náboženstvím.

Kath-net

Opravdu, skutečně a podstatně

*Kristovu přítomnost v Nejsvětější Svátosti popisuje Trident-
ský koncil třemi příslovci: opravdu, skutečně a podstatně.
(Denz. 1651). Tato tři příslovce otevírají přístup ke katolické
nauce a vylučují protikladná východiska, která je třeba zavr-
hnout.*

Rok Eucharistie byl také ně-
co jako svěží vítr do teologic-
kých úvah o různých aspektech
Eucharistie jako oběti, skutečné
přítomnosti a přijímání. Skuteč-
ná přítomnost – téma, o kterém
se ve středověku hojně diskuto-
valo, se za reformace stalo stře-
dem ekumenických rozporů. Luther sice zpochybnil trans-
substanciaci, ale trval na názoru
o skutečné a podstatné pova-
ze Kristovy přítomnosti – zastá-
val tedy postoj, od kterého se
většina protestantů alespoň ver-
bálně distancuje. V touze vyho-
vět pastorační potřebě vyjasně-
ní uveřejnila americká biskupská
konference dokument, ve kte-
rém odpovídá na základní otáz-
ky.⁽¹⁾ Chtěl bych v tomto článku
vyložit základy oficiálního uče-
ní Církve.

Po proměňování ohlašuje
kněz při každé mši svaté, že
Eucharistie je tajemství víry.
Skutečná přítomnost vyžaduje
od lidského ducha, aby sáhl
až k hranicím možností svého
chápání. Konec konců musíme
uznat, že je to nevyslovitelné
tajemství, které je možno při-
jmout jen v úžasu a obdivu. Je
to pravda, kterou plně chápe jen
Boží Duch. Přesto je třeba něco
říct, protože Bůh se nám nezjevil
jen proto, aby nás nechal v tem-
notách. Chce, abychom udělali
totéž, co svatá Panna Maria, kte-
rá intenzivně přemýšlela o slo-
vech, která jí byla řečena.

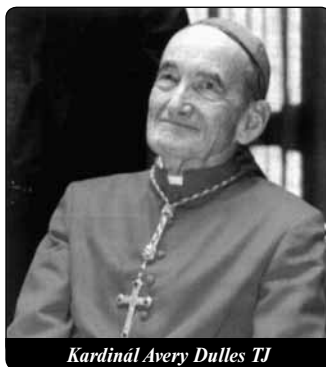
Především je třeba říct, že
Církev přijímá skutečnou pří-
tomnost jako fakt víry, protože
je obsažena v Božím slově, jak
to dokládá Písmo i Tradice. Ježíš
zcela jednoznačně řekl: *Toto
je moje tělo... toto je moje krev.*
A židům dal na srozuměnou,

že zde nepoužívá žádnou meta-
foru. *Protože moje tělo je skuteč-
ný pokrm a moje krev je skutečný
nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou
krev, zůstává ve mně a já v něm*
(Jan 6,55-56).

Mnoho učedníků to poklá-
dalo za příliš odvážné a ode-
šli od něho, ale Ježíš nevezal své
slovo zpět.

Církevní Otcové a učitelé
vyznávali reálnou přítomnost
století po století navzdory vši
kritice a nepochopení. Koncil
v Tridentu v roce 1551 předsta-
vil nakonec podrobně katolickou
nauku o Eucharistii, ve které se
zvláštní důraz klade na skuteč-
nou přítomnost. Nauka Triden-
tu, kterou od té doby uvedlo ve
svých oficiálních dokumentech
mnoho papežů, platí ještě dnes
jako normativní. Katechismus
katolické církve se nijak nestydí
za to, že jí doslova cituje (KKC
1374, 1376-77).

Při popisu Kristovy příto-
mnosti sahá koncil ke třem pří-
slovci. Je přítomen – podle
koncilu – **opravdu, skutečně**

Kardinál Avery Dulles TJ

a podstatně (Denz. 1651). Tato
tři příslovce otevírají přístup ke
katolické nauce a vylučují proti-
kladná východiska, která je třeba
zavrhnout.

Když koncil především řekl,
že Kristus je v eucharistických
způsobách *opravdu* obsažen,
zavrhl tím názor, že svátost je
pouhé znamení nebo symbol,
který poukazuje na tělo, které
není přítomno nebo je někde
v nebi. S tímto tvrzením přišel
bludař Berengarius v 11. století
a někteří jeho protestantští učed-
níci v 16. století.

Za druhé tato přítomnost je
skutečná. Je tedy ontologická
a objektivní. Ontologická, pro-
tože se nachází v rovině bytí.
Objektivní, protože nezávisí na
myšlenkách nebo pocitech kně-
ze či přijímajícího. Tělo Kristovo
a krev Kristova jsou svátostně pří-
tomny na základě Ježíšova zaslí-
bení a silou Ducha Svätého a to
se váže na správné provedení ritu
platně posvěceným knězem.

Tímto učením odmítá Církev
myšlenku, že by víra byla tím
nástrojem, který je rozhodující
pro přítomnost Krista ve svátos-
ti. Podle učení Církve víra Kris-
ta nezpřítomňuje, nýbrž vědč-
ně poznává jeho přítomnost
a umožňuje, aby svaté přijíma-
ní mohlo přinášet plody svatos-
ti. Přijímat svátost bez víry je
neplodné, dokonce hříšné, ale
nepřítomnost víry nečiní pří-
tomnost neskutečnou.

Za třetí říká Tridentýský kon-
cil, že Kristova přítomnost je
podstatná. Slovo „podstata“, tak
jak se zde používá, není technic-
ko-filozofický pojem jako v Aris-
totelově filozofii. Byl používán
již ve vrcholném středověku
daleko předtím, než Aristotelo-
va díla vešla ve známost.

Slovo „podstata“ (substance)
označuje v běžném slova smys-
lu základní skutečnost věci. Je
odvozeno od lat. slova „sub-
stare“ a tím je označeno to, co
se nachází pod jevem, který se
může z okamžiku na okamžik
měnit, přičemž subjekt sám
zůstává nedotčen.

Zdání, tedy jev může také
klamat. Když se převleču nebo
když onemocním, tak mě mož-
ná druzí nepoznají, i když zůstá-
vám touž osobou. Pojem „pod-
stata“ není v této souvislosti ně-
čím nejasným. Proti podstatě,
která znamená to, co věc sku-
tečně je, můžeme postavit akci.
Kristus je skrze svou dynamic-
kou moc a skrze své působení
přítomen ve svátostech, v Eucha-
ristii je jeho přítomnost navíc
také podstatná. Z tohoto důvo-
du vzdáváme této Svátosti také
kult klanění. Je to nejvýznam-
nější ze všech svátostí.

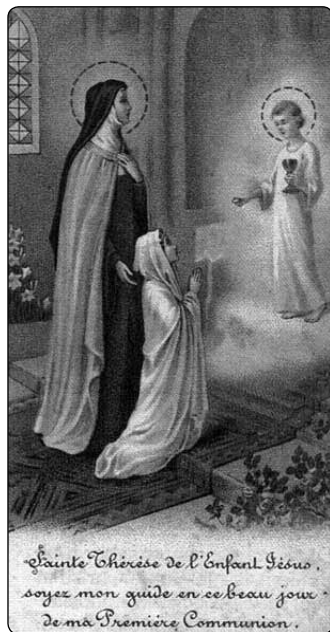
Po konsekraci se chléb a víno
stávají tajemným způsobem
samotným Kristem. Druhý
vatikánský koncil cituje Tomá-
še Akvinského, aby tak vyjád-
řil, že tato Svátost obsahuje
celé duchovní bohatství Cír-
kve, protože Církev nemá žád-
né jiné duchovní bohatství kromě
Krista a toho, co on jí zpro-
středkuje.⁽²⁾

Tridentský koncil mluví také o způsobu, jakým se tato Kristova přítomnost uskutečňuje, a konstatuje, že chléb a víno doznávají proměny, přestávají být tím, čím byly, a stávají se tím, čím nebyly. Celá podstata chleba a vína se proměňuje v podstatu těla a krve Kristovy, a protože Kristus nemůže být rozdělen, proměňují se také v jeho duši a jeho božství (Denz. 1640, 1642). V obou způsobách je dokonale přítomen celý a nerozdělený Kristus.

Proměna, která se uskutečňuje ve mši svaté při proměňování, je *sui generis*. Nehodí se pro ni Aristotelovy kategorie, protože on věřil, že každá podstatná změna znamená také změnu jevu neboli toho, co se nazývá podružný znak (akcident). Když sním jablko, ztratí se vnímatelné vlastnosti jablka a také podstata jablka. To se stane částí mého těla. Při konsekraci chleba a vína zůstávají původní vnější znaky nezměněny.

Církev zavedla termín „transsubstanciace“ (přepodstatnění), aby tak popsala proces, skrze který se celá podstata, a jen tato podstata, mění v podstatu těla a krve Kristovy. Aby popsala takový proces, který je tak jedinečný a tak nesrovnatelný, potřebovala k tomu vlastní slovo. Když učí, že způsoby zůstávají nezměněny, poukazuje Církev na to, že nadále trvají fyzické a chemické vlastnosti chleba a vína. Nejen že vypadají přesně tak jako dříve, mají také stejnou výživnou hodnotu, kterou měly před posvěcením. Bylo by nesmyslné, kdybychom chtěli reálnou přítomnost dokázat pomocí fyzikálních pokusů, protože Kristova přítomnost je duchovní neboli svátostná a nikoliv fyzická ve smyslu měřitelnosti.

K vysvětlení církevní nauky i reálné přítomnosti může posloužit odhalení některých bludných postojů. Reálná přítomnost může být chápána také tělesně nebo mysticky, hrubě

Sainte Thérèse de l'Enfant Jésus. Soyez mon guide en ce beau jour de ma Première Communion.

nebo jemně, naivně nebo figurativně.

Jako příklad naivně-realistickeho bludu můžeme uvést reakci židů v Kafarnaum, kteří byli Ježíšovými slovy pobouřeni. Oni si zřejmě mysleli, že zavádí kanibalismus, který právem pokládali za zavrženíhodný hřích. Někteří křesťané chápou Kristovu přítomnost v Eucharistii příliš materialistickým způsobem, aniž by rozlišovali přirozenou a svátostnou přítomnost. Představují si, že by mohl trpět, kdyby Hostie byla znesvěcena, nebo že se cítí ve svátostánku osamělý. Jednou jsem četl, že školačka nechtěla po svatém přijímání jíst zmrzlinu, aby Ježíši nebyla zima.

Ve vrcholném středověku tvrdili někteří teologové kolem Paschasia Radberta, že Ježíš na sebe bere v Eucharistii podobu chleba a vína jako svou skutečnou podobu. Proč by to tak nemohlo být, říkali, když po zmrtvýchvstání vzal na sebe podobu zahradníka nebo poutníka? To, co vidíme, když se díváme na hostii, a co při svatém přijímání přijímáme, je podle jejich slov tělo a krev Kristova v převlečené podobě. Někteří šli dokonce tak daleko, že říkali: po konsekraci ztrácejí tyto způsoby svou výživnou hodnotu, kterou měly jako chléb a víno.

Abychom údajně zabránili implikacím a Kristus ve slávě netrpěl kvůli nehodnosti některých lidí, tvrdili materialisticky smýšlející lidé, že tělo a krev Kristova v Eucharistii nejsou totéž jako v nebi. Ve skutečnosti mluvili o trojím Kristově těle: o jeho přirozeném těle, které je nyní v nebi, o jeho svátostném těle, které je v Eucharistii, a o jeho církevním těle, kterým je Církev.⁽³⁾ Tento postoj Církev neodsoudila, ale už se dále nešíří, protože tvrdí, že tělo v Eucharistii není totéž, které se narodilo z Marie Panny. Kdyby tomu tak bylo, nemohli bychom zpívat: *Ave verum corpus, natum de Maria Virgine*.

Tomáš Akvinský vypracoval něco, co bychom mohli nazvat „střední cestou“. Na jedné straně odmítá mluvit o Eucharistii jako o zvláštním svátostném, mystickém těle, na druhé straně zdůrazňuje, že oslavené tělo v nebi a svátostné v Eucharistii existují rozličným způsobem. Rozlišuje mezi existencí Krista a jeho existencí pod závojem svátosti jako mezi dvěma odlišnými způsoby existence jsoucna. To, co odpovídá přirozenému způsobu existence, je Kristus v nebi, a to, co odpovídá svátostnému způsobu existence, je Kristus ve svátosti.⁽⁴⁾ Kristovo tělo je ve svátosti

Sv. Erhard, dřevorezba, 2. pol. 14. stol.

skutečně přítomno, ale nikoliv způsobem, jakým se nacházejí tělesa na určitém místě. Jeho části a jeho dimenze nemohou být měřeny podle jiných těles. Jeho obrysy nejsou obrysy hostie.

V protikladu k naivním realistům zdůrazňuje sv. Tomáš, že

když patříme na Hostii, nevidíme barvu a tvar, které přísluší ke Kristovu tělu, nýbrž vidíme tvar a barvu Hostie. Nejsme ve stejné situaci jako učedníci před nanebevstoupením, když se jim Kristus zjevil ve svém těle. Když se díváme na hostii nebo na kalich na oltáři, jsou to vždy aspekty a fenomény chleba a vína.

Tomáš Akvinský se dotýká námítky: někteří tvrdí, že v konsekrované Hostii viděli Ježíška nebo jeho drahocennou krev. Na to odpovídá, že Bůh je schopen způsobit zázračné proměnění Hostie, takže ji vidíme jako Jezulátko nebo lidskou krev, ale to, co takto vidíme v takovém případě, nemohou být vlastnosti samotného Krista.⁽⁵⁾

Když se díváme na Hostii, nemůžeme říct, že zde je hlava a tam jsou nohy. Kristova přítomnost v Hostii se podobá přítomnosti duše v těle. Moje duše není zčásti v hlavě, zčásti v rukou, zčásti v srdci. Je dokonale celá v každé části. A tak je tomu i s Kristem v Eucharistii. Je dokonale celý v každé části Hostie i v Hostii celé. Jediná kapka nejdražší krve obsahuje v sobě tolik jako celý kalich. Jako dobrou pomůcku používá sv. Tomáš příklad se zrcadlem. Když se zrcadlo rozbije, může každý střep zobrazovat celý objekt stejně jako předtím celé zrcadlo.⁽⁶⁾

(dokončení)

Poznámky:

⁽¹⁾ The Real Presence of Jesus Christ in the Sacrament of the Eucharist: Basic Questions and Answers.

⁽²⁾ *Presbyterorum ordinis* 5, kde je citován Tomáš Akvinský *ST III* q. 65, 3 ad 1, srov. q. 79 a. 1 a ad 1.

⁽³⁾ Nauku o trojím těle hlásali Paschasius Radbertus a Honorius z Autunu, Amalarius z Metz

⁽⁴⁾ Tomáš Akv. *ST III* q. 76, a. 6.

⁽⁵⁾ Tamt. a. 8, ad 2 a 3.

⁽⁶⁾ Tomáš Akv. *ST III*. q. 76 a. 3.

Neposkvrněná

Ježíš Kristus, který přišel z nebe, opět na nebe vystoupil. Věříme v jeho příchod i v jeho nanebevstoupení. O mnoho těžší je uvěřit, že také člověk, který pochází z lidsky přirozených předků, byl po své smrti ještě před koncem časů vzat do nebe. Tuto těžkost nemůžeme pomínout, můžeme ji však zmírnit, když si zpřítomníme jedinečnost oné Panny a uvědomíme si hodnoty, které její nanebevzetí zahrnuje.

Snad nebylo horoucnějšího ctitele Panny Marie než svatý Bernard z Clairveaux. Proto mu Dante vkládá do úst slova, aby jimi vyslovil tu nejvyšší modlitbu jako vrchol své básně. Bernard vtiskl mariánské úctě ráz, který v podstatě přetrvává dodnes. Ale když se doslechl o tom, že lid začal slavit svátek Neposkvrněného početí, vznesl proti tomu námitky. Rozhodnutí záleželo na papeži. Ale protože to papež nečinil a stalo se tak až po sedmi stech letech, varoval Bernard, že vzdáváme Marii „falešnou úctu“, kterou nepotřebuje. Vůbec si nepřál množství svátků. Domníval se, že mají být vyhrazeny až pro věčnost, nikoliv však pro dobu, kdy jsme od vlastní ještě daleko. Uznával však svátek Narození Panny Marie, protože Panna byla skrze nadpřirozené posvěcení uchráněna všech hříchů.

To je nesmírné slovo, že žil zde na zemi člověk, který byl zcela bez hříchu. Je to možno říct jen v tomto jediném případě. Panna Maria se tím vymyká ze všech možných srovnání s ostatními lidmi. Je zcela výjimečná, a přesto je člověk jako my, který se stará, hledá, věří a trpí, člověk, který musí snášet nekonečné každodenní námahy, člověk, který žije navíc pod tíží a milostí neslychaného povolání. I Luther uchovával ve svém pokoji obraz Panny Marie a Johan Sebastian Bach skládal každý rok o svátcích Panny Marie novou skladbu, když se slavil v kostele sv. Tomáše svátek Očišťování Panny Marie a Navštívení Panny Marie.

Maria je jediný člověk, který nezdědil kletbu po Evě: to

je jeden ze základů naší víry. Tak jako o Ježíši Kristu i o ní se můžeme domnívat, že nikdy nebyla nemocná. Jelikož nemoc, smrt a rozpad těla jsou důsledkem hříchu, musíme o ní věřit, že přešla do nebeské slávy, aniž by poznala porušení. Jak se to stalo, to zůstává tajemstvím víry. Čím větší je naše úcta, tím spíše o tom mlčíme. Jsou i taková teologická vysvětlení, která zraňují. Víra nemůže být zcela vysvětlena. Zůstává pro nás nebeským darem, který nás zavazuje k tomu, abychom o ní vydávali svědectví. Děje se tak potud, pokud mění náš život, určuje naše postavení ve světě a v čase. Ale neznáme až do dna, co vlastně v úctě chováme a co máme přinést až domů.

Jako neposkvrněná je Maria tím rozhodujícím, čím mohlo lidstvo přispět ke spáse. Proci ji předcházeli. Ale skutečným činem lidstva v dějinách spásy je tato Panna. Ona je ten člověk, bez kterého by nemohlo dojít k oběti Božího Syna. Její čin je poslušnost k tomu, co je úděsné a nepochopitelné. Je to poslušnost, která se po první

ZÁZRAK PRO KARDINÁLA NEWMANA

Postulátor procesu blahorečení kardinála Newmana Paul Chavasse oznámil, že je k dispozici dokumentace zázraku, který se udál v roce 2002 na přímluvu kardinála Johna Henryho Newmana. Jedná se uzdravení jednoho jáhna, který trpěl degenerativním onemocněním páteře.

Peter Jennings, tiskový mluvčí arcibiskupa v Birminghamu, vydal knihu „Benedikt XVI. a kardinál Newman“. Papež Benedikt XVI. patří k velkým ctitelům anglického konvertity. Jan Pavel II. nazval Newmana „nejslavnějším mistrem anglické spirituality. Newman se narodil v těžkých dobách, které byly poznamenány politickými, vojenskými i duchovními zmatky. V té době vytvořil Newman obdivuhodnou syntézu víry a rozumu. Z jeho života vyzraňuje tajemství Kříže. Učinil absolutní pravdu srdcem svého poslání a pokládal ji za přátelské světlo, které ho vedlo.“

otázce proměňuje ve víru. Její víra je první křesťanskou vírou. Byla si vědoma spásného dění, které se skrze ni uskutečňuje. V domě Alžběty se uvědoměle dívá k vrcholnému bodu času. V ní se uskutečňuje bezprecedentní zvrát. Nyní budou mocní svrženi z trůnu, poníženi povýšení, hladoví budou nasyceni dobrými věcmi a bohatí odejdou s prázdnou.

Maria je vůbec dějinně nej-mocnější postavou, kterou zplodilo lidstvo. Jen Pán a Bůh je mocnější než ona. Sama se může prohlásit za blahoslavenou, protože to, co se v ní stalo, zjevuje moc, jaká zde ještě nikdy nebyla a nikdy nemohla přijít od samotného člověka. V podobě bezpříkladného obrácení moci a hodnot stávají se mocní ti, kteří v tuto Matku a Pannu věří, v tuto ženu z lidského hlediska bezbrannou, vydanou podezření z jednoho z největších přeči-

nů, která bude muset záhy prchat a bude podrobena bolesti a bezpráví až do konce. Snoubí se v ní dokonale moc a utrpení.

Proto sám Bůh vyslovuje ústy Simeona neodvolatelné slovo, které bylo v ní přítomno i v těch nejradostnějších okamžicích: Tvou vlastní duši pronikne meč. Zde se zjevuje skrytý a strašný Bůh. Obětuje tu, která jediná byla počata bez viny. Neboť ona mezi všemi lidmi může být skutečně neposkvrněnou obětí, tak jako může být jediné její Syn výkupnou obětí. Není bolesti, která by se mohla rovnat její bolesti. To je stanoveno od počátku v hlubinách nebes. Od počátku si ji Bůh vyhlédl jako oběť. Musíme se sklonit před touto skutečností víry, i když naše srdce trne v úžasu a hrozí to zdrcením našeho lidského rozumu. Je to drama mezi Bohem Otcem a Bohem Synem a drama mezi Stvořitelem a tvorem, jehož východisko je, že Otec přijímá zpět ze světa svého Syna zraněného bičováním, hřeby a kopím, že ho takto drží ve své náruči, zničeného místo provinilých tvorů, jak to zobrazují pozdně gotické milostné obrazy.

Jediná, kdo to až do konce ví, je Maria, jejichž slov máme zachováno tak málo, že by naplnila ani jednu stránku. Když ji autor Apokalypsy vidí v úleku z konce všech věcí jako Ženu na nebi, když ji pozdní křesťanské umění zobrazuje, jak sto-

Matka Milosrdenství, Španělsko

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

jí na měsíci, je tím přeneseno jedinečné světové dění na celé tvorstvo. Je pozdvižena v kosmu nad kosmos, protože vesmír je v jejím Synu znovu stvořen, pozemským utrpením jejího Syna vykoupěn. Kosmos je jejím Synem povznesen a obnoven, ale to by se nemohlo stát, kdyby nebyla ochotná stát se Matkou Boží. Nemá žádnou božskou moc, ale Boží mocí se stala nejmocnějším člověkem.

Jestliže my ji nechápeme, pak lidé starého světa jí rozuměli, neboť ona je zjevení, na které patřily staré národy a pozvedaly ji v obrazech vycházejících z hlubin jejich duše. Nemůžeme křesťanství chápat jako mytologii, ale můžeme najít její předobrazy v duši lidí, kteří ještě nemohli přijmout plnou pravdu. Sjednocení panny a matky tušili Řekové v Artemis, podobně jako je v mnoha mytologiích oslavováno božské dítě, které má moc nesoucí celý svět. Tušení lidí bylo vedeno odpovědí, jakou dala při zjevení andělovi Panna, která byla povýšena na Královnu nebe a která šlape po měsíci. Marii korunovali i ti, kteří nepoznali její pravdu v celé vážnosti. Tak se objevuje na konci „Fausta“ jako znovu nalezená zasypaná pravda, kterou svět, zdrcený svými dějinami, volá jako Pannu a Matku. Ona je poslední touhou a nadějí jakožto jediná žena bez viny, jako jediná nesrovnatelná a nedosažitelná, jejíž duši pronikl meč a které pak jako oběti milosti byl svěřen svět. Víra v tajemství, že byla s tělem vzata do nebe, že v ní, která pochází ze země, pozemské vystoupilo do nebe, víra v její nanebevzetí je jen malou odpovědí lidí na její nevýslovný zjev, na její utrpení, je to chudý dík lidstva Neposkrvněné, která byla zcela totožná s námi, a přece v pravdě zcela jiná, jediný dokonale svatý člověk.

Pramen: Das Unsagbare, Frankfurt 1978, s. 279-2894

nost, že bychom získali mnohem více, kdybychom nejdříve „předělali“ a uschopnili sami sebe, abychom dovedli pronikat pod slupku „starožitnosti“ a čerpali z pokladů, které nám zanechala hluboká moudrost, opravdová víra, ale také vysoké umělecké nadání a vyspělost našich dávných i pradávnych předků.

Mladá generace se dnes učí o věcech, o kterých starší generace za svého mládí ještě neslyšely. Přímo se utápí v novotách, zaplavena novými termíny, novými technologiemi a hračkami, a to ji svádí nejen k neskromnosti, ale také k domýšlivosti a nadřazenosti a k tendenci stavět se přezíravě k hodnotám minulosti. V opojení současnou pseudokulturou si často počíná jako malé děti, které odmítají a priori některé velice chutné a vydatné pokrmy, ačkoliv je nikdy ani nevzaly do úst. Místo abychom mladé lidi systematicky usměřňovali a rozšiřovali jejich obzor a vnímavost k trvalým hodnotám, vycházíme jim takřka zbaběle vstříc ze strachu, aby nám neutíkali, ačkoliv by tomu při moudrém, soustavném a promyšleném vedení mohlo být právě naopak.

Tento trend se nevyhnul ani bohoslužbám. Zavládl názor, že jediný způsob, jak přivést mládež do kostela, je otevřít dveře současné pochybné ztechnizované kultuře, aby mládí mělo i v domě Božím to, čím je na každém kroku krmí zpoňanství média. Ve Vídni to došlo tak daleko, že bohoslužba v kostele pro mládež má doslova charakter tříhodinové technoparty, ve které celebrující kardinál hraje podřadnou roli. Věřící se oprávněně ptají: Za čím chodí mládež do kostela, jestliže tam nezajde, když se tam nekoná elektronická produkce? Kdo to tak ohluchl, my lidé, nebo Pán Bůh, že je třeba vyrábět „duchovní rámus“? Je to snad ten pravý způsob, jakým má liturgie pozemská připomínat liturgii

nebeskou? To, co dnes nejvíce schází v našich bohoslužbách, není přemíra zvuků, ale důstojné a posvátné ticho pro soustředěné setkání s Bohem. Sotva nás k němu dovede produkce napodobující show z televize a arén. „Můj dům je domem modlitby,“ řekl Pán. „Co jste z něho udělali vy?“ Došlo k prapodivnému převrácení hodnot. Skutečná hluboce duchovní hudba byla z chrámů vytlačena do koncertních síní, aby se tam na její místo nastěhovala kultura inspirovaná pohanskými arénami.

Kdyby se tolik péče a času, s jakým se vyhledává zatraktivnění bohoslužeb, věnovalo v první řadě opravdové a fundované katechezi, přineslo by to jistě větší duchovní užitek. Onen problém hovnění vlastnímu „vkusu“ se netýká jen slova nebo hudby. Některé nové překlady více dbají na jazykovou „uhlazenost“ než na autentické znění originálu, ačkoliv směrnice *Liturgiam autenticam* výslovně doporučuje, aby při překladu byl zachován plný smysl originálu, a k tomu je archaicky znějící forma často vhodnější než za každou cenu moderní libozvučnost.

Momentální vkus není vždy dobrým rádcem. Všechny bludy a rozkoly začaly tam, kde se našel někdo výřečný a vlivný, komu něco z pravdy víry nešlo pod nos. Není to troufalost,

když si někdo připustí, že všichni před ním, včetně svatých apoštolů, světců a církevních Otců a učitelů tápali v temnotách, až teprve jemu bylo dopřáno objevit to pravé? Pravdy víry nejsou

stavební kameny pro naši vlastní tvořivost. Nevyznáváme si to, co jsme si sami sestavili, ale co jsme převzali a co jsme povinni neporušené předat dalším generacím. Nikoliv nauka musí odpovídat nám, ale my nauce. Katolický křesťan, kterému se nelíbí, když slyší, že Ježíš Kristus nás vykoupil svou krví⁽¹⁾, musí se zamyslet především sám nad sebou. Slova neznamenaají jen to, co mě při jejich vyslovení napadne jako první. Jestliže někdo tvrdí, že bychom neměli mluvit o našem „vykoupění“, protože při slově vykoupění lidé myslí na pивní láhve, pak bychom nesměli mluvit ani o lásce, protože pro někoho to znamená nevěstinec.

Křesťanská radost nespočívá v tom, že si z evangelia uděláme humoristický fejton, a pranic jí nepřekáží, když k svatým pravdám přistupujeme s pravou úctou, úžasem a vážností. Nejde tu o hru se slovíčky, o „floskulky a formulky“. Má to své závažné důsledky. Jestliže na základě svého osobního vkusu dospějeme k přesvědčení, že poslední soud je jen lidské strašení a očištěc návštěva kosmetického salonu, tak proč si dělat nějaký problém s tím, čemu se (dříve) říkalo hřích? Dost možná, že takovými populistickými „katechezemi“ získáme u mladých lidí potlesk, sympatie a dočasnou popularitu, ale těžko z nich uděláme opravdové svědky Ježíše Krista. To je přesně onen způsob polovičatého „hlásání“, který s takovým důrazem vytýká Benedikt XVI. našim jižním sousedům, a jistě se to netýká jen Rakouska. Mladým lidem neprospějeme tím, že jim Boží slovo devalvujeme na sympaticky znějící polopravdy, ale právě naopak, když jim pomůžeme proniknout k jeho skutečné podstatě a hloubce. Pak objeví pro sebe i vzácnou a trvalou hodnotu písní bez synkop a kytarového doprovodu.

-red-

⁽¹⁾ viz Katolický týdeník č. 48 str. 4

Z projevu Svatého otce k rakouským biskupům

Rakouští biskupové uskutečnili ve dnech 3. až 5. listopadu svou návštěvu „Ad limina apostolorum“. Svatý otec se všemi postupně pohovořil a na závěr pronesl projev, ze kterého přinášíme podstatné části.

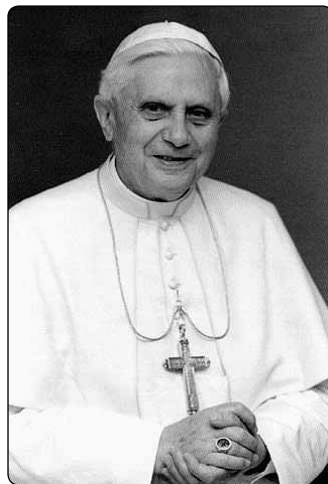
V úvodu připomněl Benedikt XVI. události posledních měsíců, jmenovitě Rok Eucharistie a Světový den mládeže v Kolíně nad Rýnem. Citoval slova našeho Pána: „Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa“ (Mt 28,18) a pokračoval:

Na základě těchto zkušeností je třeba otevřeně a s důvěrou analyzovat stav rakouských diecézí, abychom rozpoznali neuralgické body, které obzvláště vyžadují Vaše nasazení k blahu a užitku stáda, do kterého Vás „Duch Svatý ustanovil jako biskupy, abyste se jako pastýři starali o Boží církve, kterou si Bůh získal krví vlastního Syna“ (Sk 20,28). S jistotou Pánovy přítomnosti podívejme se odvážně skutečnosti do očí tak, aniž by onen optimismus, který nás vždy musí podporovat, mohl představovat překážku v tom, pojmenovat v této hodině věci bez přikrašlování pravým jménem.

Objevují se před námi bolestné věci: sekularismus, stále ještě příznačné znamení doby, se nezastavil ani před branami katolického Rakouska. U mnoha věřících se vytrácí identifikace s učením katolické církve a s tím se rozplývá i vědomí víry a ubývá úcty k Božím příkázáním. Kromě těchto několika poznámek nemusím zde, spolubratři v biskupské službě, vypočítávat četné kritické oblasti společenského života jako takového a zvláště církevní situace. Víím, že jsou ustavičně předmětem Vaší bdělé pastýřské péče. Sdílím Vaše starosti o církve ve Vaší zemi. Co však můžeme dělat? Je nějaký prostředek, který Bůh poskytuje církvi v naší době, aby mohla odvážně čelit nárokům, které ji potkávají na cestě do třetího tisíciletí? Nepochybně je zde na jedné straně zapotřebí jasné, odvážné a oduševněné vyznání víry v Ježíše Krista, který i zde

a dnes žije ve své Církvi a v němž jedině může lidská duše, která je svou podstatou zaměřena k Bohu, najít své štěstí. Na druhé straně jsou to četná malá i velká misijní opatření, která musíme uplatnit, abychom dosáhli „obratu dosavadního trendu“.

Co se týká vyznání víry, patří to, jak víte, k prvním povinnostem biskupa. „Nevyhnul jsem se své povinnosti,“ říká sv. Pavel v Milétu biskupům efezské církve, „ale zvěstoval jsem vám všechno, co rozhodl Bůh“ (Sk 20,27). Je pravda, že my biskupové musíme jednat s rozvahou, ale takový zřetel nám nesmí bránit v tom, abychom Boží slovo hlásali s celou jasností – i ty body, které lidé většinou neradi slyší, anebo na které s jistotou reagují s protesty a vyvolávají dokonce posměšky a pošklebky. Vy, milí bratři v biskupské službě, víte sami nejlépe: Jsou témata – v oblasti pravd víry a především v oblasti mravní nauky, která nejsou ve Vašich diecézích v katechezi a v hlásání dostatečně prezentována, která někdy – např. v pastoraci mládeže ve farnostech nebo sdruženích – nepřicházejí vůbec na přetřes, nebo nejsou prezentována jednoznačně v duchu církve. Díky

Bohu není tomu tak všude. Ale ti, kteří jsou pověřeni hlásáním, se bojí, že by tu a tam mohli lidi odradit, kdyby mluvili zcela jasně. Přitom zkušenost nás učí takřka všude, že je tomu právě naopak. Nedělejte si žádné iluze. Předávání katolické víry, které se provádí zamlženě, je rozporem samo v sobě a nemůže být nadlouho plodné. Hlásání Božího království jde vždy ruku v ruce s požadavkem obrácení a stejně tak s láskou, která dodává odvahy, ukazuje cestu, učí chápat, že s Boží milostí je možné i to, co se zdá být nemožné. Zamyslete se nad tím, v jaké formě by se výuka náboženství, katecheze na různé úrovni a kázání mohla v tomto směru zlepšit, prohloubit a tak říkajíc zdokonalit. Použijte k tomu se vši horlivostí *Kompendium* a přímo i *Katechismus katolické církve*. Pečujte o to, aby všichni kněží a katecheté používali tento nástroj, aby bylo *Kompendium* vysvětlováno ve farnostech, sdruženích a hnutích, aby se projednávalo v kroužcích víry a v rodinách se stalo důležitou četbou. Přinášejte v nevědomos-

tech dnešní doby a společnosti jistotu nezkracované víry církve. Právě jasnost a krása katolické víry musí projasnit i dnes život lidí! Dojde k tomu především tehdy, když ji budou předkládat nadšeným posluchačům nadšení svědkové. Jasně, veřejně a zaníceně svědectví biskupů, podle kterého se mohou orientovat všichni věřící a především kněží, jimž musíte věnovat zvláštní péči a které všem dodává odvalu, aby vírou upevnili své vlastní jednání, musí doprovázet bezpodminěčně působivá a účinná opatření. Něco už se udělalo k probuzení misijního vědomí křesťanů ve Vašich diecézích. Myslím v této souvislosti například na vynikající městskou misií ve Vídni a na Středoevropský katolický sněm, který byl velkolepým svědectvím, jak katolická víra spojuje národy, a to před evropskou veřejností. Mnoho je třeba ještě udělat, aby rakouská církev ještě lépe dostala svému misijnímu poslání. Ve skutečnosti jsou to často opatření běžného řízení, jako např. moudrá a správná personální rozhodnutí, která mohou výrazně zlepšit situaci. Ať už jde o návštěvu nedělní mše svaté nebo o přijetí svátosti pokání – jak často je to příklad a povzbuzující slovo, které mají rozhodující význam! Je to příkazání lásky, které nás zavazuje, abychom bližním nejen prokazovali tu či onu sociální službu, ale abychom jim pomáhali dosáhnout nejvyššího dobra, ustavičného spojení s živým Bohem, společenství s Ježíšem Kristem, odhalení vlastního povolání ke svatosti, otevřenosti k Boží vůli, životní radosti, která již předjíhá v jistém smyslu štěstí věčnosti.

* * *

V závěru vyjádřil papež uspokojení z opětovného zavádění adorací a modlitby růžence, z dobré spolupráce mezi státem a církví a svěřil rakouskou církev do ochrany Magna Mater Austriae – Panny Marie v Mariazell.

Překlad -lš-

Dnes se ke katolické církvi hlásí 74 % Rakušanů, ale počet praktikujících věřících se zmenšuje. Vedle kladných iniciativ, které vzešly z podnětu rakouských biskupů, jako např. ekumenická iniciativa Pro Oriente, pastorační program Nová Evangelizace (2003–2006), poutě středoevropských zemí do Mariazell v roce 2004 a také podněty v sociální oblasti, je zde i řada těžkostí a disciplinárních problémů. Zejména se jedná o hnutí „Církev, to jsme my“.

Garabandal - pokračování Fatimy

Biskup z Leira Joao Pereira Venancio byl velkým biskupem; jeho jméno zůstane spojeno s Fatimou, protože papež Jan XXIII. byl seznámen s třetím fatimským tajemstvím v době, kdy on plnil svou pastýřskou službu. Byl to svatý biskup, vyhlášený svou hlubokou zbožností, který měl výsadu častých rozhovorů se sestrou Lucií. Sestra Lucie velmi dobře znala Conchitu, hlavní ze čtyř garabandalových vizionářek, která se po svatbě přestěhovala do New Yorku; a biskup ji tam dvakrát navštívil. Jak je uvedeno v knize „Garabandal – události a data“, (autor P. Eusebio Garcia de Pesquera OFM, vyd. Matice cyrilomet. 1999, 220 str.) prohlásil leirijský biskup 12. července 1983: „Poselství, dané v Garabandalu Nejsvětější Pannou, je totožné s tím, které předala ve Fatimě, pouze aktualizované pro naši dobu. (...) V r. 1917 ve Fatimě nás Nejsvětější Panna Maria neupozornila na krizi, kterou měla o padesát let později církev prodělat v oblasti věrouky, katecheze, morálky, liturgie, kázně, kněžství, řeholního života atd., jejímž důsledkem musel být všeobecný zmatek, který se stal velkým neštěstím a pohoršením pro věřící. Proč? Protože v r. 1917 ještě nebyl vhodný čas k upozorňování na toto nebezpečí. Co se týče jmenovaných problémů, tehdy byla situace sice ne ideální, ale zcela zapadala do normálu. Vzpomeňte si, jak v té době vypadala eucharistická úcta, úcta k Panně Marii, křesťanské pojetí hříchu, svátost smíření, liturgie, věrnost papeži – Petrovu nástupci.

V Garabandalu v r. 1961 a dalších letech byla situace zcela jiná. Hrozila nám vážná nebezpečí, která jsme neviděli. Pozorovala je však Nejsvětější Panna Maria, a protože je Matkou a Prorokyní, přišla do malé španělské vesničky, aby nás zřetelně varovala

a ještě jednou vyzvala k modlitbě, k oběti, pokání a obrácení. Do Garabandalu jednoduše přišla znovu předat fatimské poselství naší dnešní církvi. Poselství spásy pro naši dobu.

Světcí, jako byl P. Pio, bl. Matka Tereza (byla kmotrou třetímu dítěti Conchity), bl. Marta Robinsonová, naléhavě upozorňovali na pravost a aktuálnost garabandalových poselství. V citované knize nám klade jeden ze spolupracovníků leirijského biskupa otázku: „Co nás čeká v nejbližší budoucnosti? Osobně se domnívám, že celosvětové varování, které oznámila Panna Maria Karmelská dívkám z Garabandalu. Jak je to blízko, to je Boží tajemství. Nevíme však určitá znamení a předzvěsti? Budeme připraveni? A co když to přijde nečekaně, dnešního dne nebo dnešní noci?“

* * *

Bude to Boží zásah... dílo jeho milosrdenství. Má-li se svět vyhnout zničení mnohých národů, bude to záviset na tom, jak každý z nás bude reagovat na tento čin jeho milosrdenství.

„UMUČENÍ KRISTA“ DÁLE PŮSOBÍ

Příslušník ortodoxního židovství Američan Aviad Cohen, původem z Izraele, který byl pokládán za jeho nejzarytějšího vyznavače, se přiklonil k víře v Ježíše Krista, a to pod vlivem Gibsonova filmu „Umučení Krista“. Cohen hovoří o zvláštním zážitku: „Probudil jsem se a uslyšel jsem v rádiu hovořit pastora o Starém zákoně. Zvláštní bylo, že jsem předtím ani nenastavil svůj radiobudík ani nevyhledal tuto stanici.“ Ze zvědavosti zašel na film „Umučení Krista“, přečetl si Matoušovo evangelium a došel k poznání, že Ježíš je jeho zachránce. Pokládá nyní sám sebe za „Ježíšova podivína“. Pro své a Kristovy přívržence založil internetovou stránku. Židovský magazín „Heeb“ označil jeho obrácení za „smutný den“ židovského ortodoxního vyznání.

Cohen říká: „Jsem mesiánský věřící, pravý žid, mesiánský žid. Je pro mě OK, když mi lidé říkají křesťan. Svým krokem ke křesťanství jsem neztratil ani kousíček svého původu. Zůstal jsem stále žid, ale takový, který jde s Bohem v pravdě. Víím, jaké to bylo bez Ježíše, a nikdy se tam již nechci vrátit.“

Kath-net

Duch Svatý přijde

Heede (Německo), 22. května 1988,
Hod Boží svatodušní

„...O tomto Hodu Božím svatodušním Mariánského roku, mně zasvěceného, vás zvu spojit svou modlitbu s modlitbou Nebeské Matky, abyste obdrželi velký dar druhých Letnic.

Přišel čas druhých Letnic.

Duch Svatý přijde jako nebeská rosa milosti a ohně, obnovující celý svět.

Pod jeho neodolatelným působením se církev otevře a bude prožívat nové období své největší svatosti a bude zářit tak mohutným světlem, že k sobě přivábí všechny národy země.

Duch Svatý přijde, aby se naplnila vůle Nebeského Otce a stvořený vesmír aby opět zrcadlil jeho velkou slávu.

Duch Svatý přijde, aby obnovil slavné království Kristovo a bude to království milosti, svatosti, lásky, spravedlnosti a pokoje.

Svou božskou Láskou otevře brány srdcí a osvíti všechna svědomí.

Každý člověk se uvidí ve spalujícím ohni božské Pravdy. Bude to jako soud v malém. Pak přinese Ježíš Kristus na svět své slavné Království.

Duch Svatý přijde skrze triumf mého Neposkrvněného Srdce. Proto vás dnes všechny zvu, abyste vstoupili do večeradla mého Srdce.

Tak budete připraveni přijmout dar Duchu Svatého, který vás promění a učiní nástroji, jimiž Ježíš obnoví své Království.“

Z „modré knihy“ *Kněžím, přemilým synům Panny Marie*

Když svět ztratil smysl pro hřích, neočekávaně uvidíme sebe sama, jak nás vidí Bůh. Poznáme své hříchy.

Jestliže odmítneme tento akt milosrdenství, zůstaneme-li v našich hříších, zasloužíme si

vidět celý svět očištěný ohněm, nebo čímkoliv jiným, jak by rozhodla Božská Spravedlnost?

Je možné, že mnozí odmítnou výstrahu z neznalosti.

Proto je zřejmě velmi rozumné, aby byly informace o výstraze k dispozici všem, zvláště těm, kteří mohou informovat mnoho lidí o významu výstrahy už předem.

Pramen:

www.profezie.avvertimento.it

Kromě citované knihy *GARABANDAL - události a data*, kterou má k dispozici Matice cyrilometodějská v Olomouci, a videokazety v nakladatelství Verité Praha (dr. Fr. Mráček), je možno získat informace na internetu: česká webová stránka <http://www.garabandal.cz/zjeveni/varovani.html>; nebo anglicky na adrese: www.garabandal.org; nebo www.garabandal.com; irská webová stránka: www.garabandal.ie/. Informace v italštině na webové stránce: www.profezie.avvertimento.it.

Připravil -jv-

Výzvy fatimského poselství (35)

13.

VÝZVA K ÚCTĚ K NEPOSKVRNĚNÉMU SRDCI PANNY MARIE

**Jedenáctá výzva poselství:
„Ježíš chce (...) ustanovit
ve světě úctu k mému
Neposkrvněnému Srdci.“**

Ustanovit ve světě úctu k Neposkrvněnému Srdci Panny Marie znamená vést lidi k tomu, aby se zcela zasvětili obrácení, darování, vnitřní úctě, uctívání a lásce. Je to tedy v tomto duchu zasvěcení a obrácení, v němž chce Bůh ustanovit ve světě úctu k Neposkrvněnému Srdci Panny Marie.

Všichni víme, co představuje v rodině srdce matky: je láska! Opravdu je to láska, která vede matku k tomu, aby bděla u kolébky svého dítěte, obětovala se, dávala se, běžela bránit své dítě. Všechny děti důvěřují v srdce matky a všechny vědí, že v něm mají přednostní místo hluboké lásky. Totéž platí o Panně Marii. Proto poselství říká: „*Mé Neposkrvněné Srdce bude tvým útočištěm a cestou, která tě povede k Bohu.*“ Mariino Srdce je tudíž pro všechny její děti útočištěm a cestou k Bohu.

Toto útočiště a tato cesta byly oznámeny Bohem celému lidstvu hned po jeho prvním pádu. Dáblův, který pokoušel první lidské bytosti a navedl je k tomu, aby neuposlechly přijatý Boží příkaz, Pán řekl: „*Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím. Její potomstvo ti rozdrtilo hlavu, zatímco ty budeš šlapat po jeho patě*“ (Gn 3,15). Nové potomstvo, které se zrodí z této ženy předpovězené Bohem, bude triumfovat v boji proti Satanově potomstvu, až mu rozdrtilo hlavu. Maria je Matkou tohoto nového potomstva, jako by byla novým stromem života zasazeným Bohem do zahrady světa, aby se všechny děti mohly živit jeho ovocem.

Z matčina srdce přijímají děti přirozený život, první výživu, plodovou krev, tlukot srdce, jako by matka byla řetězem na hodinách, který pohybuje dvěma kyvadly. Hledíme-li na závislost děťátka v prvních obdobích těhotenství v matčině lůně, můžeme takřka říci, že srdce matky je srdcem dítěte. A totéž můžeme říci o Marii, když nosila ve svém lůně Syna věčného Otce. A tak je Mariino Srdce určitým způsobem srdcem tohoto nového potomstva, jejímž prvním plodem je *Kristus, Boží Slovo*.

A právě z tohoto plodu se má živit celé potomstvo tohoto Neposkrvněného Srdce, jak to řekl Ježíš: „*Já jsem chléb života. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako (...) já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne*“ (Jan 6,48.56-57). A toto žít z Krista je také žít z Marie, protože Ježíš přijal své tělo a svou krev z Marie.

Bylo to v tomto Srdci, v němž Otec uzavřel svého Syna, jako by to byl první svatostánek. Maria byla první schránkou, která ho uchovávala, a byla to krev jejího Neposkrvněného Srdce, která Božimu Synu poskytla jeho život lidské bytosti: jemu, od něhož jsme my všichni přijali „milost za milostí“ (Jan 1,16).

Toto je potomstvo této obdivuhodné ženy: *Kristus v sobě a ve svém mystickém Těle. A Maria je Matkou tohoto potomstva určeného Bohem k tomu, aby rozdrtilo hlavu pekelného hada.*

Vidíme tak, jak úcta k Neposkrvněnému Srdci Panny Marie se musí ustanovit ve světě skrze opravdové zasvěcení se, obrácení a darování. Jako se konsekrací chléb a víno proměňují v Kristovo Tělo a Krev, tak jsme se svým životním bytím pohlčení do Mariina Srdce.

Tímto způsobem má Neposkrvněné Srdce být pro nás útočištěm a cestou, která vede k Bohu.

Tak tvoříme průvod nového potomstva stvořeného Bohem a čerpajícího nadpřirozený život z téhož plodícího pramene – ze Srdce Panny Marie, která je Matkou Krista a jeho mystického Těla. Tímto způsobem jsme skutečně Kristovými bratry, jak to on sám řekl: „*Moje matka a moji příbuzní jsou ti, kdo slyší a plní Boží slovo*“ (Lk 8,21).

Toto Boží slovo je poutem, jež spojuje všechny děti v Srdci Matky; zde se naslouchá ozvěně Otcova slova, neboť Bůh uzavřel v Mariině Srdci své Slovo, své věčné Slovo; a z tohoto Slova nám přichází život: „*Kdo žízni, ať přijde ke mně a pije, ten, kdo ve mě věří. Jak říká Písmo, potečou proudy vody z jeho nitra*“ (Jan 7,37-38). Vždyť v Izaiášově knize čteme: „*Neboť vyliji vodu na žíznivou půdu, potoky na vyprahlou zemi. Vyliji svého ducha na tvé děti a své požehnání na tvé potomstvo*“ (Iz 44,3).

Touto zavlažovanou a požehnanou zemí je Neposkrvněné Srdce Panny Marie a Bůh chce, aby zde zapustila kořeny naše úcta, protože právě kvůli němu samému uložil do něho Bůh tolik lásky jako do Srdce Matky všech, která konsekruje a proměňuje

KATOLICKÝ KATECHISMUS

ŽIVOT z VÍRY

Pro velký zájem byl vydán dotisk šestého vydání katolického katechismu ŽIVOT z VÍRY. Kniha se pro svou přístupnou a přehlednou formu a také díky své velmi nízké ceně stala oblíbeným pracovním textem katechetů pro práci s mládeží a snoubenci.

**Pro Váš maximální užitek z publikace
byla zachována velice nízká cena:**

Při odběru do 9 kusů	69 Kč	Cena včetně DPH
Při odběru od 10 do 49 kusů	59 Kč	Poštovné a balné
Při odběru od 50 kusů	50 Kč	jednotně 100 Kč

Adresa pro objednávky:

Vydavatelství Jan Macek a Pavel Kusala, Horní náměstí 12,
466 01 Jablonec nad Nisou, Telefon: 604 829 576, 777 801 486.
E-mail: pavel.kusala@tiscali.cz, jan.macek@nextra.cz

své potomstvo v Tělo a Krev Krista, svého Prvorozeného, Syna Božího, Otcovo Slovo: „*V něm byl život a ten život byl světlem lidí. (...) A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy*“ (Jan 1,4.14).

V Mariině Srdci započal Bůh dílo našeho vykopení, neboť to bylo její fiat, v němž má svůj počátek: *Maria řekla: „Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova!“* (Lk 1,38). *A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi* (Jan 1,14). A tak Kristus v nejužším spojení, jaké může existovat mezi dvěma lidskými bytostmi, zahájil s Marií dílo naší spásy. Tlukot Kristova Srdce je tlukotem Mariina Srdce, Kristova modlitba je Mariinou modlitbou, Kristovy radosti jsou Mariinými radostmi; z Marie přijal Kristus Tělo a Krev, které budou jednou obětovány a prolity za spásu světa. Proto Maria, která se s Kristem stala jedno, je Spoluvykupitelkou lidského rodu: s Kristem ve svém lůně, s Ježíšem Kristem ve svém náručí, s Kristem v Nazaretě, ve veřejném životě; s Ježíšem Kristem vystoupila na Kalvárii, trpěla a prožívala agónii, a přitom soustředila ve svém Neposkrvněném Srdci poslední Kristovy bolesti, jeho poslední slova, poslední agónii a poslední kapky jeho Krve, aby to obětovala Otcí.

A Maria zůstala na zemi, aby pomáhala svým dalším dětem doplňovat vykupitelské dílo svého Krista a uchovávalo ho ve svém Srdci jako v prameni milosti – *Zdrávas, milostiplná* – a tak nám sdílela plody života, utrpení a smrti Ježíše Krista, svého Syna.

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

Evangelium – Mk 1,1-8

Začátek evangelia o Ježíši Kristu, Synu Božím: Je psáno u proroka Izaiáše: „Hle, já posílám svého posla před tebou, on ti připraví cestu. Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!“ Když Jan Křtitel vystoupil na poušti, hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Vycházel k němu celý judský kraj a všichni jeruzalémští obyvatelé, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a přitom vyznávali své hříchy. Jan nosil šat z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás. Živil se kobyilkami a medem divokých včel. (Jan) kázal: „Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánek. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým.“

Ještě nevíte co koupit svým blízkým k Vánocům? RODINNÝ ŽIVOT - časopis o rodině a pro rodinu

Na 40 stranách se dozvíte hodně zajímavého a poučného o výchově dětí a dospívajících, o partnerských vztazích, o duchovním životě v rodině, o náboženské výchově dětí. Každé číslo se hlouběji věnuje jednomu tématu, např.: žena a zaměstnání, vztahy sourozenců...

Předplaťte svým blízkým časopis RODINNÝ ŽIVOT jako vánoční dárek.

Po objednání dárkového předplatného a po dohodě společně s Vámi Vám připravíme pro obdarovaného DÁRKOVÝ LIST. Časopis rodinný život vychází pětkrát ročně. Cena ročního předplatného je 180 Kč. Objednávky předplatného či ukázkového čísla na adrese: Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 Olomouc, tel: 587 405 250; e-mail: rodina@arcibol.cz, internet: www.rodinnyzivot.cz.

Na poutním místě Králíky – Hora Matky Boží bude v sobotu 10. 12. 2005 adventní duchovní obnova, kterou povede redemptorista Petr Beneš.

Program: 9.00 hod. – duchovní slovo • 10.00 hod. – adorace Nej-sv. Svátosti s možností svátosti smíření • 11.00 hod. – mše sv. • 12.00 hod. – přestávka na oběd • 13.00 hod. – přátelské posezení u kávy v klášteře • 14.00 hod. – pobožnost k Panně Marii Matce ustavičné pomoci • 14.30 hod. – požehnání poutních upomínek a zakončení.

POTRATY PRO EVROPU

Švédsko se chce stát celoevropským potratovým centrem. Vyplyvá to ze současné zprávy švédské vlády. Švédsko chce dokořán otevřít cizincům dveře k potratům všeho druhu. Již od sedmdesátých let nabízí Švédsko svým ženám bezplatný potrat na účet daňových poplatníků. Zatím se provádějí tyto potraty do 18. týdne těhotenství, kdo si opatří doporučení sociální péče, až do 22. týdne. Propagátoři i tento zákon pokládají za příliš restriktivní a žádají jeho další liberalizaci. Pro cizince nebude ovšem potrat bezplatný. V Evropě jsou čtyři země, které potrat nedovolují: Irsko, Malta, Polsko a Portugalsko.

KRISTUS PROTI POTRATŮM

Jimmi Carter, bývalý prezident USA, kritizuje liberální postoj USA k potratům. Při setkání s novináři řekl demokrat Carter, že souhlasí s tím, co ve věci potratů soudí prezident George Bush. Řekl, že se nikdy nedomníval, že by Ježíš Kristus mohl schvalovat potrat. Podle jeho názoru udělal nejvyšší soud USA chybu, když 22. ledna 1973 povolil potraty. *Kat-net*

Liturgická čtení

Neděle 4. 12. – 2. neděle adventní

1. čt.: Iz 40,1-5.9-11
Ž 85(84),9ab+10.11-12.13-14
Odp.: 8a (*Pane, ukaž nám své milosrdenství!*)
2. čt.: 2 Petr 3,8-14
Ev.: Mk 1,1-8
Slovo na den: *Hlásal křest pokání.*

Pondělí 5. 12. – ferie

1. čt.: Iz 35,1-10
Ž 85(84),9ab+10.11-12.13-14
Odp.: srov. Iz 35,4d (*Hle, Bůh nás přijde a spasí nás.*)
Ev.: Lk 5,17-26
Slovo na den: *Vstaň a chod.*

Úterý 6. 12. – nez. pam. sv. Mikuláše (v českobudějovické diecézi: slavnost sv. Mikuláše)

1. čt.: Iz 40,1-11
Ž 96(95),1-2.3+10ac.11-13ab.13cd
Odp.: srov. Iz 40,9-10 (*Hle, náš Bůh přijde s mocí.*)
Ev.: Mt 18,12-14
Slovo na den: *Radovat se víc než z těch devětadevadesátí.*

Středa 7. 12. – památka sv. Ambrože

1. čt.: Iz 40,25-31
Ž 103(102),1-2.3-4.8+10
Odp.: 1a (*Veleb, duše má, Hospodina!*)
Ev.: Mt 11,28-30
Slovo na den: *Moje jho netlačí.*

Čtvrtek 8. 12. – slavnost P. Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu

1. čt.: Gen 3,9-15.20
Ž 98(97),1.2-3ab.3c-4
Odp.: 1a (*Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci.*)
2. čt.: Ef 1,3-6.11-12
Ev.: Lk 1,26-38
Slovo na den: *Bud' zdráva, milostiplná!*

Pátek 9. 12. – nez. pam. sv. Jana Didaka Cuauhtloatzina

1. čt.: Iz 48,17-19
Ž 1,1-2.3.4+6
Odp.: srov. Jan 8,12 (*Kdo tě, Pane, následuje, bude mít světlo života.*)
Ev.: Mt 11,16-19
Slovo na den: *Říkají.*

Sobota 10. 12. – ferie

1. čt.: Sir 48,1-4.9-11
Ž 80(79),2ac+3b.15-16.18-19
Odp.: 4 (*Bože náš, obnov nás, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.*)
Ev.: Mt 17,10-13
Slovo na den: *Udělati, co se jim zlíbilo.*

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	4. 12.	5. 12.	6. 12.	7. 12.	8. 12.	9. 12.	10. 12.
Antifona	42	42	42	1734	1606	42	42
Žalm	786	786	786	783	783	786	786
Ranní chvály:							
Hymnus	42	42	42	1734	1607	42	42
Antifony	70	935	950	965	1608	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	813	998	1014
Kr. čtení a zpěv	70	74	77	1735	1608	86	90
Antifona k Zach. kantiku	70	74	77	1735	1608	87	90
Prosby	70	74	77	1724	1608	87	90
Záv. modlitba	71	75	1603	1604	1609	87	90
Modlitba během dne:							
Hymnus	43	43	43	43	123	43	43
Antifony	44	44	44	44	1609	44	44
Žalmy	926	940	955	971	1265	1004	1019
Krátké čtení	71	75	78	81	1609	88	91
Záv. modlitba	71	75	78	81	1609	87	90
Nešpory:							
Hymnus	41	41	41	41	1604	1610	41
Antifony	68	72	945	960	1605	1611	1009
Žalmy	916	930	945	960	1649	1661	1025
Kr. čtení a zpěv	69	72	76	79	1605	1611	89
Ant. ke kant. P. M.	69	73	76	79	1605	1612	89
Prosby	69	73	76	79	1606	1612	89
Záv. modlitba	71	71	75	1603	1609	1609	87
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1238

NOVINKA

**ZAMILOVAL JSEM SI UTRPENÍ...
Arcibiskup Lukáš V. F. Vojno-Jaseněckij**

Autobiografie věhlasného ruského očního chirurga, později pravoslavného kněze a biskupa. Jeho život se odehrával mezi lety 1877-1961. Jeho otec byl katolík. Když Lukášovi zemřela jeho 38letá manželka, svěřil své čtyři děti do péče vdovy, která s ním pracovala na chirurgii. Tak mohl být v roce 1921 vysvěcen na kněze a už za dva roky se stal biskupem. Snažil se spojit práci v nemocnici s kněžskou službou. Všude ho provázela ikona Panny Marie, dokonce raději opustil nemocnici, když ji měl odstranit z operačního sálu. Jeho věrnost Bohu mu přinesla pronásledování, věznění a vyhnanství. V roce 1946 získal Stalinovu cenu prvního stupně za své odborné výzkumy. Posledních pět let života byl biskup Lukáš slepý. Významnou částí knihy jsou poznámky k autobiografii od M. Popovského.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 174 stran, 159 Kč

**MATKA TEREZA - ZÁŘ LÁSKY
Maria Di Lorenzo**

Přehledné dějiny charitativního díla zakladatelky Misionářek lásky Matky Terezy z Kalkaty, obohacené o dokumentaci z její beatifikace. Najdeme zde i úryvky dosud neznámých dopisů Matky Terezy, objevených teprve po její smrti. Odhalují se v nich dvě velká tajemství jejího života: počátek jejího povolání, inspirovaný samotným Kristem, a temná noc ducha, která toto povolání doprovázela. Kniha je poutavým svědectvím o její velké vnitřní trýzni i její statečné víře.

*Karmelitánské nakladatelství,
brož., zúž. A5, 152 stran + 8 stran černob. fotografií, 169 Kč*

VIDEO, DVD, CD

PĚŠÁK BOŽÍ

Videofilm o životě a díle P. ThDr. Antonína Šuránka, který svým působením výrazně ovlivnil celou jednu generaci kněží. Pro Arcibiskupství olomoucké vyrobilo Studio Telepace.

45 minut, videokazeta nebo DVD, 250 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

**JAK OČISTIT SVÉ SRDCE?
Tomáš Špidlík**

V tomto svazku nás autor učí živě nahlížet do vlastního srdce, abychom uměli rozlišovat kořeny dobra a zla. Jako zkušený duchovní otec nám předává moudrost střežení srdce pomocí vnitřní modlitby.

*Refugium Velehrad-Roma s.r.o.,
váz., přebal, 176x110 mm, 94 stran, 98 Kč*

**FORGOTTEN TREASURES OF EARLY BAROQUE
MORAVIA**

Zapomenuté hudební klenoty raně barokní Moravy. Setkáme se zde s loutnovými skladbami v podání Stephena Stubbsa (autoři skladeb M. Galilei, R. Ballard a Ch. Lepin) a skladbami C. Cocchiho a G. B. Alovisiho v podání brněnského vokálního souboru Societas incognitorum pod vedením Eduarda Tomašítka.

ROSA s.r.o., CD, 80 minut, 289 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednavky tydeniku a knih, inzerc: knihy@maticecm.cz). Registrací značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnická 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadované nezveřejněné příspěvky nevracíme.